

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 32ste jaargang, nummer 3, 2020

Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.

Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Tjeu van Ras	35
• Expositie 'Gegijzeld, maar niet verslagen' verlengd tot 30 maart	10	• Met NMI-prijs op zak: Sietske van Nassau	36
• Lezing in gijzelaarskamp Beekvliet over legende Willem Spark deed veel stof opwaaien	16	• Sonnet op de vijver door Bram van Hulten	39
• Femke Hellings: Kerstgevoel	19	• In Memoriam Jac Megens	40
• Hoe is het toch met....Henk Wijnen, oud-docent Biologie?	20	• In Memoriam Dick van Schaik	41
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	24	• Charles Grips herontdekt: biografie en tentoonstelling over kunstschilder	42
• Jan Lurinks legt uit: Les Alyscamps bij Arles	30	• Alcohol en roken	44
• Kees Quinten blikt terug: Tempora Nostra 1995	31	• Beekvliet in het groen	47
		• Personalialia	49
		• Colofon	50

Reünie Beekvliet

Zoals jullie weten is vanwege de coronapandemie de geplande Beekvliet-reünie ter ere van het 205-jarig bestaan van de school in september jl. niet doorgegaan. Op dit moment heeft het bestuur van NMI vanwege de onzekere situatie nog geen nieuwe datum gepland. Het is voorlopig de intentie om de reünie alsnog te laten plaatsvinden in het najaar van 2021.

Zodra er meer duidelijkheid is over een datum, zullen wij dit laten weten via www.reunistenbeekvliet.nl en onze reünie-maillijst.

Met vriendelijke groeten,
Bestuur NMI

Gezocht

Mensen die de website reunistenbeekvliet.nl willen aanpassen en onderhouden. Reacties naar reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

I Voorwoord december 2020

Leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Het valt absoluut niet mee om het c-woord te vermijden. We zitten immers allemaal nog steeds in de *viruswaarheid*. Ook dat laatste woord kan ik niet zonder schroom gebruiken. Het is oppassen geblazen bij alles wat je zegt of schrijft. Het kan zomaar als 'fake news' worden beschouwd.

Gelukkig is Tempora Nostra er nog: betrouwbaar en onderhoudend. Een weldaad in onze tijden.

We melden aan het einde van een bewogen

jaar zowel droevig als vreugdevol nieuws over oud-leerlingen: berichten van overlijden, maar ook over een koninklijke onderscheiding, die oud-redactielid Tjeu van Ras ten deel viel.

Wie had ooit gedacht dat de Beekvlietvijver een oud-leerling tot een heus sonnet zou inspireren? Redactielid-neerlandicus Bram van Hulten ontwaart in die stille wateren een bron van sprankelende poëzie. Rector Carla Faassen schrijft meer prozaïsch, want de nieuwbouw van Beekvliet is bepaald geen visioen.

In onze interview-rubriek 'Hoe is het toch met...?' heeft Mirjan Boot aan oud-docent en 'omnivoor' Henk Wijnen allerlei ontboezemingen ontlokt. Die krijgen we ook te lezen van Sietske van Nassau, eerste winnares van de NMI-prijs in 2012. Evenzeer verrassend is het nieuws uit Tempora Nostra van 25 jaar geleden, dat Kees Quinten voor ons heeft opgeduikeld. Maar we gaan nog verder terug in de historie voor een kennismaking met de succesvolle kunstschilder Charles Grips, die in de 19e eeuw zijn opleiding op Beekvliet genoot.

Nog een stukje geschiedenis, maar dan uit de categorie fictie. Wie het beroemde relaas over William Spark - stammend uit de oorlogsjaren van Beekvliet - nog niet kent, wordt nu geïnformeerd over zijn merkwaardige bestaan. Geen nepnieuws, maar bittere werkelijkheid is het verhaal achter de boeiende expositie 'Gegijzeld maar niet verslagen' in de Beekvlietboerderij, verlengd tot 30 maart.

Quid est veritas? Wat is waarheid? Virus finitum?

Volgend jaar zullen we het hopelijk weten. Dat wens ik jullie allen namens de redactie toe.

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter Tempora Nostra

I Beekvliet bij de tijd

Het laatste deel van corona-kalenderjaar 2020 is tevens het eerste deel van schooljaar 2020-2021. Hoewel we sinds de zomervakantie op Beekvliet weer 'gewoon' hebben mogen lesgeven, waren het wel bijzondere maanden: vol afgelastingen van geplande activiteiten, maar ook met een paar mooie initiatieven!

Door Patrick van Aarle

Weer 'live' op school

Eigenlijk waren we met zijn allen al lang blij dat het schooljaar 2020-2021 'live' kon beginnen. De tweede coronagolf kondigde zich al een beetje aan, maar op 24 augustus kon het personeel van Beekvliet nog bijna voltallig in de aula bijeenkomen om het nieuwe schooljaar op te starten. Uiteraard waren er enkele nieuwe gezichten van de partij: Liv Geurts (LO), Chris van der Mooren (Economie), Jelle Liebrand (Beeldende Vormgeving), Geert Hurenkamp (Scheikunde) als nieuwe docenten, Car Eikmans als technisch medewerker en Michel Bosch voor het rooster en Magister. Die laatste mag een poging gaan doen om roostermaker Edwin Leijten, met zijn 40 dienstjaren op Beekvliet, te doen vergeten. Ook enkele stagiairs werden voorgesteld: onder hen Rick Smits (examen 2013, wiskunde) en Britt van Oorschot (examen 2017, Engels), terug op het oude nest.

Rigoureuze roostermakers

In de openingsvergadering werd duidelijk gemaakt welke maatregelen er genomen waren om te voldoen aan de gestelde coronaregels. Uitgangspunt: leerlingen mogen bij elkaar in de klas

zitten, docenten houden te allen tijde afstand. In alle lokalen waren de leerlingtafeltjes iets naar achteren geplaatst en bij het bureau van de docent spatschermen opgehangen, zodat leerlingen voor individuele vragen toch naderbij kunnen komen. Om te voorkomen dat de personeelsleden in de gangen tussen de leerlingen door zouden moeten lopen, waren de roostermakers zeer rigoureuze te werk gegaan: de pauzetijden voor de onderbouwleerlingen werden aangepast (pauze na elke twee uur), zodat deze niet meer tegelijk zouden pauzeren met de bovenbouwleerlingen. Dat gaf ruimte om pauzegebieden aan te wijzen in de school: alleen pauzeren in de garderobe, de aula en (bij mooi weer) buiten. Dus niet meer, zoals veel leerlingen gewend waren, op hun vaste plekje ergens in de gangen. Die blijven al enkele maanden opmerkelijk leeg, wat de medewerkers de ruimte biedt om rustig en tijdig van lokaal te wisselen. Er waren vooraf twijfels of dat wel zou gaan werken, maar vanaf dag één hielden de leerlingen zich keurig aan deze afspraken. Het ingewikkeldst was eigenlijk dat er nu op de meest onverwachte momenten een belsignaal gaat, dat niet voor iedereen geldt. Roostermaker Dié Gijsbers toonde bij de opening van het schooljaar een 'eenvoudig' overzichtje, zie foto.

DE BEL	
8.15u eerste bel	12.35u leerlingen naar lokaal ob
8.25u leerlingen naar lokalen ob/bb	12.40u 5 ^e uur ob
8.30u 1 ^e uur ob/bb	13.00u pauze bb
9.20u 2 ^e uur ob/bb	13.25u bb naar lokaal
10.10u pauze ob / 3 ^e uur bb	13.30u start 6 ^e uur ob/bb
10.25u leerlingen naar lokaal ob	14.20u pauze ob / 7 ^e uur bb
10.30u 3 ^e uur ob	14.30u 7 ^e uur ob
11.00u pauze bb	15.10u pauze bb
11.15u bb naar lokaal	15.20u start 8 ^e uur ob/bb
11.20u start 4 ^e uur ob/bb	16.10u einde schooldag
12.10u pauze ob / 5 ^e uur bb	

Een 'eenvoudig' overzicht van de momenten dat tegenwoordig de bel gaat...

En dus konden de 734 leerlingen op dinsdag 25 augustus weer verwelkomd worden. De 125 brugklassers hadden er geen last van, maar alle anderen waren toch wat van slag om Beekvliet zonder vijver voor de ingang aan te treffen. In plaats daarvan staken de eerste gras-sprietjes van een tijdelijk grasveld de kop op. Resultaat van de eerste verbouwingswerkzaamheden: verleggen van diverse leidingen vóór de school tijdens de zomervakantie. De rector verzekerde de leerlingen dat er hoe dan ook een

Aanblik van de entree van Beekvliet zonder de vertrouwde vijver.

nieuwe vijver zal komen, en dat stelde ze gerust.

Online of afgelast...

Dat de leerlingen weer bij elkaar in de klas mochten zitten, wilde niet zeggen dat alle activiteiten ongewijzigd doorgang konden vinden. Het brugklaskamp kon gelukkig doorgaan, maar zonder overnachting ter plaatse. Het was er overdag niet minder gezellig door, en de nieuwe leerlingen hebben elkaar prima leren kennen. De ouderinformatieavonden, waarin het jaarprogramma voor elke jaarlaag wordt toegelicht, werden vervangen door opgenomen presentaties door afdelingsleiders en decanen, gevolgd door een online vragenuurtje. Het half oktober geplande afscheid van Edwin Leijten werd uitgesteld naar een nog nader te bepalen datum – dat houden we hoe dan ook nog tegoeed! – en de in april al vooruitgeschoven Rome- en Griekenlandreizen werden nog een half jaartje extra doorgeschoven. Als alles meezit, kunnen de leerlingen van klas 5 in april 2021 alsnog hun klassieke reis gaan maken, en de huidige leerlingen van klas 4 dan in najaar 2021. Andere

internationale activiteiten (cultuurreizen, uitwisselingen, Erasmus-bijeenkomsten) staan voor dit schooljaar in de ijskast. En ook de jaarlijkse schoolbrede projectweek kwam te vervallen, omdat de bijbehorende excursies op dit moment niet te realiseren waren.

Of toch doorgedaan...

Maar niet alle extra activiteiten werden gelukkig afgeblazen. De organisatie van het project 'Oorlog in Woorden', waarin klas 6 in twee dagen rondom het thema 'Eerste Wereldoorlog' geschiedenis combineert met de literatuur daarover van de moderne talen, had een alternatief gezocht voor het feit dat de trip naar Ieper begin oktober niet door kon gaan. Een themadag op school met diverse lezingen en activiteiten werd gevolgd door een coronaproof bezoek aan de Verkadefabriek in Den Bosch voor de film '1917'. Deze meeslepende film sloot goed aan bij onderdelen die de dag ervoor aan bod waren gekomen en maakte indruk op de leerlingen.

Het brugklastoneel stond alsnog op het programma. 'Het temmen van de feeks', een eigentijdse bewerking van Shakespeares toneelstuk, werd door de leerlingen, inmiddels tweedeklassers, alsnog op de planken gebracht. Om dat coronaproof te doen voerden ze het op in een tot klein theater omgebouwde aula, waar de voorstelling professioneel werd opgenomen voor een zeer select publiek. De dag erna werd de opgenomen voorstelling in alle eerste en tweede klassen in de les vertoond, zodat het grote publiek alsnog bereikt werd.

Ook voor de studievoorlichtingsavond, waarop een grote groep studerende

oud-leerlingen normaal gesproken een avondje terugkeert naar de Beekvlietstraat om de bovenbouwleerlingen te enthousiasmeren voor hun opleidingen, werd een alternatief bedacht. De bijna 45 presentaties werden ditmaal vanuit alle hoeken van het land (van Leeuwarden tot Maastricht en van Leiden tot Enschede) online verzorgd in Beekvliets 'Teams'-omgeving. Technisch een behoorlijke klus om te realiseren, maar met succes: vrijwel alle leerlingen van klas 4 en 5 zaten deze vrijdagavond thuis op de bank aandachtig te luisteren. De wetenschap dat er momenteel geen live bezoeken aan hogescholen en universiteiten mogelijk zijn, droeg daar zeker een steentje aan bij.

Voor het aantrekken van nieuwe leerlingen is er een nieuwe poster-campagne ontwikkeld. Ditmaal komt

De nieuwe poster-campagne, ontworpen door docente Nienke Toeter

het ontwerp uit eigen gelederen, van docente Kunst Nienke Toeter. Oud-leerling Joost Rijnke (2020) was de eindverantwoordelijke voor een nieuwe voorlichtingsfilm over Beekvliet (te vinden op www.gymnasiumbeekvliet.nl), met mooie dronebeelden, maar zonder vijver...

Indrukwekkende lezing Roxane van Iperen

Zelfs enkele nieuwe initiatieven wisten een plekje in de corona-agenda te bemachtigen. Op 25 november bezocht Roxane van Iperen (examenjaar 1995) haar oude school. Zij is de schrijfster

Roxane van Iperen tijdens haar lezing op Beekvliet

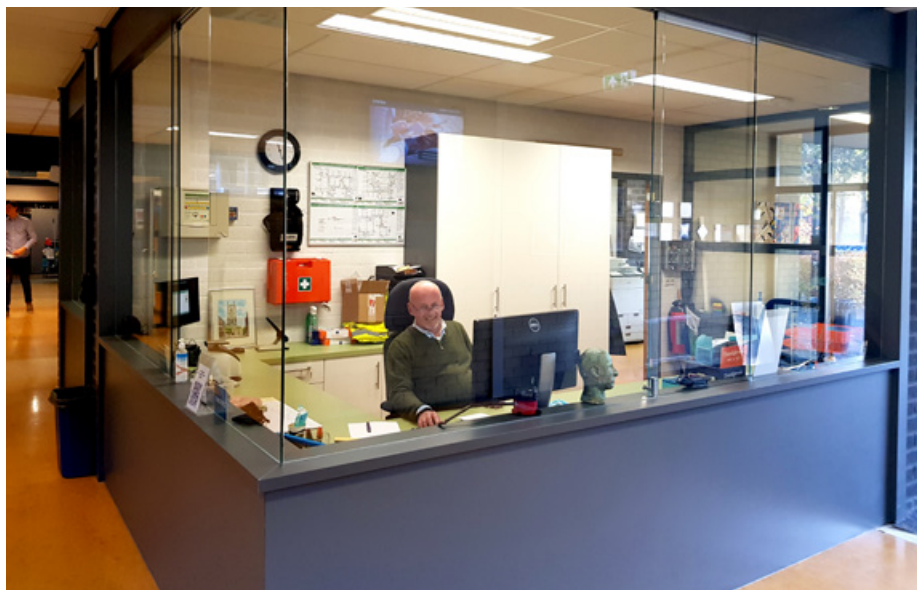
van het succesvolle boek 't Hooge Nest' waarvan inmiddels meer dan 200 000 exemplaren zijn verkocht. In haar lezing voor de vijfde klas vertelde Roxane over de aanleiding van haar onderzoek naar de joodse bewoners van 't Hooge Nest in de Tweede Wereldoorlog. Daarnaast trok ze veel lijnen tussen de tijd toen, jaren '30/WOII en de huidige tijd. Politiek, geschiedenis en literatuur gingen prachtig hand in hand. Leerlingen luisterden geïnteresseerd; ook docenten waren onder de indruk van de lijn die getrokken werd tussen de Kristalnacht, de houding van de Nederlandse overheid ten

aanzien van joodse vluchtelingen vanuit Duitsland, de oprichting van Westerbork, het joodse verzet, etc. Ook details over het onderzoek van Roxane (wereldwijd) maakten indruk. Zo vertelde zij dat ze nota bene in Yad Vashem in Jeruzalem stuitte op de huurovereenkomst die de joodse bewoners afsloten met de eigenaren van 't Hooge Nest tijdens WOII. Indruk maakte ook dat wat ze vertelde over de atypische personages in het boek Janny en Lien Brilleslijper: jonge, joodse vrouwen in het verzet, doorgaans een mannenwereld en veelal niet-joods. Een mooi initiatief van de sectie Nederlands!

Verbouwing van start

Wat niet stilstond de afgelopen maanden, was het verbouwingsproces. Wat kleine zaken zijn al gebeurd: zo is de conciërgeloge bij de entree van de school al verbouwd. Veel extra glas zorgt ervoor dat Frank, Mia en Joyce in de nieuwe situatie extra goed zicht op de leerlingen hebben. En inmiddels nadert toch echt de datum waarop er serieus begonnen gaat worden. De definitieve invulling tekent zich af en is in enkele bijgevoegde figuren en plaatjes te zien. Op de plattegrond van de begane grond is aan de linkerzijde te zien dat de ruimte van studiezaal en studiehuis zal worden omgebouwd tot een groot leerplein met veel aangrenzende lokalen.

De lokalen voor de creatieve vakken zijn geplaatst aan de rechterzijde van het gebouw. Het muzieklokaal krijgt vier studio's waar leerlingen in de zelfwerkuren kunnen oefenen. Het studiehuis met de mediatheek komt op de eerste verdieping op de plek van de huidige

Conciërge Frank Heesakkers op zijn domein: in de verbouwde conciërgeloge

aula; de nieuwe aula komt daar schuin onder, met een verbindende trap. Vóór de nieuwe aula komt de vijver, die natuurlijk niet mag ontbreken. Het ontwerp van het terrein staat nog niet vast, maar een eerste (mogelijke) impressie hiervan staat hiernaast. De

Een visualisatie van de binnenzijde van de nieuwe aula

vorm van de gevel is definitief. Dat er een print op de gevel komt ook, maar welke dat is, is nog een verrassing. Het

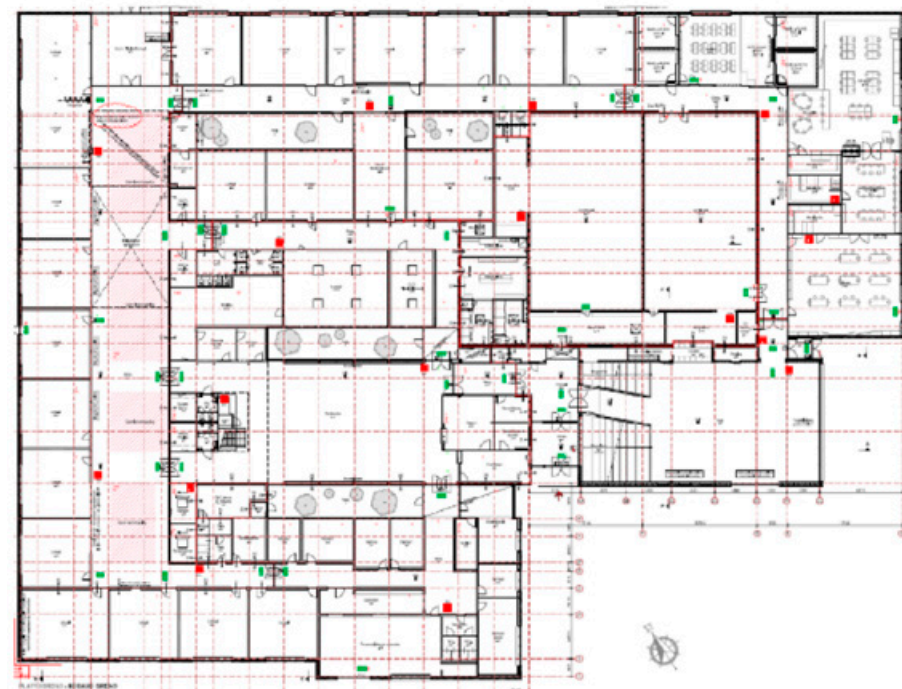
ontwerptraject is net gestart. Meer hierover in een volgende editie van Tempora Nostra, waarin de architecten en oud-Beekvlieeters (Winy Maas (1977) en Theobert van Boven (1987)) het ontwerp zullen toelichten.

De verbouwing zal gefaseerd verlopen, waarbij geprobeerd wordt zo weinig mogelijk overlast voor het onderwijsproces te veroorzaken. Vanaf januari zullen de eerste delen van de school worden afgesloten. In combinatie met de coronamaatregelen en te bewaren afstand levert dat weer enkele mooie uitdagingen op voor de roostermakers en onderwijsinrichters...

2021 belooft dus weer een uitdagend jaar te worden op Beekvliet! We houden jullie op de hoogte! ★

Een voorlopige impressie van het terrein na de verbouwing. Details worden nog uitgewerkt.

De plattegrond van de begane grond na verbouwing. Links het studieplein, rechts de muziekstudio's

I 'Gegijzeld, maar niet verslagen' verlengd tot 30 maart 2021

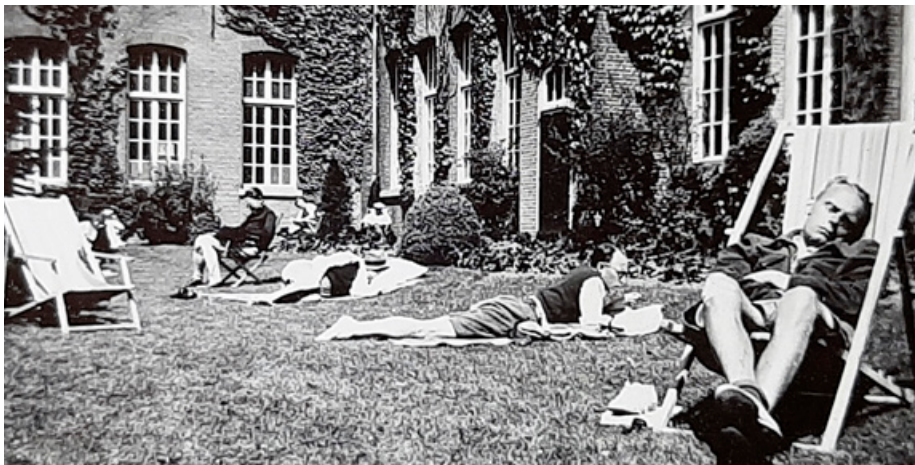
Beekvlietboerderij behouden voor permanente expositie?

Op 15 maart 2020 zou de CvdK, Wim van de Donk, in de 'Beekvlietboerderij' de expositie geopend hebben over gijzelaarskamp Beekvliet (4 mei 1942 - 5 september 1944). Helaas, corona verhinderde dat. Vanaf 20 juli waren de bezoekers wel weer even welkom, tot corona weer voor een sluiting zorgde. De tentoonstelling is per 21 november alsnog toegankelijk en bovendien verlengd tot en met 30 maart 2021. *

Door Peter van Overbruggen

In september sprak ik met Koos Loose, o.a. voorzitter van de heemkundekring De Heerlijkheid Herlaar, mede-organisator van de tentoonstelling. Hij leidde Martijn van Hulst en mij samen met mijn echtgenote langs de indrukwekkende expositie met een bevolgen toelichting. Maar wat vooral ter sprake kwam: de toekomst van de Beekvlietboerderij.

Om met dat laatste te beginnen: de partners die aan de organisatie van de expositie hebben deelgenomen, zijn ook betrokken bij de gesprekken met de gemeente Sint-Michielsgestel over de aankoop en dus het voortbestaan van de Beekvlietboerderij. De gesprekspartners zijn Stichting Gijzelaars Beekvliet-Haaren, Stichting Gedenkplaats Haaren en heemkundevereniging "De Heerlijkheid Herlaar". Maar verder zijn ook de Stichting Beekvliet, Gymnasium Beekvliet

Ontspanning in het kamp

en de Gestelse veteranenclub van vrede- en desmissies betrokken bij de plannen tot behoud van dit historische pand.

Tegen de vlakte?

In dit deel van het welvarende Gestel is het voor ontwikkelaars interessant om op de plek van de voormalige boerderij en de bijbehorende 1000 m² een aantrekkelijke woonbestemming te realiseren. Dan is het ook voor de hand liggend dat een gemeente als eigenaar deze historische boerderij 'opoffert' voor de bouw van een eigentijds wooncomplex. Gelukkig lijkt de Gemeente Sint-Michielsgestel net als de mensen van de bovengenoemde instanties daar intussen anders over te denken. En alle betrokkenen hebben daar ook hun eigen redenen voor. Bij verkoop van het pand lost het voor de Gemeente een financieel probleem op en levert het de Gestelse gemeenschap een waardevol monument. Met een bijdrage, naar evenredigheid van het eigen belang en aandeel, moet een gezamenlijke exploitatie van het gebouw en terrein mogelijk worden. Maar eerst zal uiteraard het gebouw, na de verwerving door een nieuwe stichting, geschikt gemaakt (gemoderniseerd) moeten worden voor het gebruik en aangepast aan de eisen van de verschillende gebruikers. Wie zijn dat en wat willen zij?

Beekvliet profiteert

De Stichting Beekvliet, eigenaar van de landerijen waarop ook Gymnasium Beekvliet is gebouwd, is een belangrijke partner bij de onderhandelingen over de boerderij. Zij heeft zich destijds, in de nadagen van het kleinseminarie, met succes ingezet voor het voortbestaan van gymnasium Beekvliet. Zij voelt het als

Silhouet van Beekvliet

een historische en morele verplichting om ook nu dit belangrijke 'Beekvlietmonument' te behouden. Maar er moet dan natuurlijk ook een inhoudelijke motivatie en invulling zijn.

Daarvoor komen we dan bij de tweede partner terecht: Gymnasium Beekvliet. Het zal duidelijk zijn dat de geschiedenis van Beekvliet als gijzelaarskamp een belangrijk educatief onderdeel kan zijn voor de school. De historie ligt bijna voor de deur van het klaslokaal. Bestuur, directie en docenten hebben al aangegeven dat ze graag blijvend

Maquette Beekvlietcomplex, boerderij linksonder

willen profiteren van een permanente presentatie over de gijzelaarsgeschiedenis in de boerderij. Oud-leerling Bram van Hulten, redactielid Tempora Nostra, heeft zich in de korte periode dat hij ook docent Nederlands was op Beekvliet, sterk gemaakt om bij zijn collega's belangstelling te wekken voor de expositie in de boerderij en haar toekomstige functie.

Landelijke betekenis

Maar niet alleen gymnasium Beekvliet kan profiteren van dit historische lokale verhaal, dat ook een grote landelijke betekenis en uitstraling heeft. Ook de andere scholen voor lager en voortgezet onderwijs in de wijde omgeving kunnen hun voordeel doen met het opsnuiven van 'levende geschiedenis'. Wat te denken van het maken van onderwijsprojecten, het inzetten van Beekvlietleerlingen als rondleiders voor pupillen van groep 7 en 8?

De expositie biedt 'voor elk wat wils'. Hoe werd in gijzelaarskamp Beekvliet de

naoorlogse politiek bekookstofd? Welke boeiende colleges gaven de geïnterneerde professoren aan geïnteresseerde gijzelaars. De expositie biedt een keur aan leerzame thema's.

Tot slot, niet onbelangrijk: de Boerderij kan aan Gymnasium Beekvliet wellicht ook ruimte bieden voor het bewaren van het schoolarchief. En wie weet kan de meer dan 200-jarige Beekvlietgeschiedenis ook zichtbaar worden gemaakt met een permanente expositie? Ook de Gestelse heemkundekring kan daarbij een nuttige rol spelen. Hebben we eigenlijk nog meer argumenten nodig voor behoud van de Boerderij? Welja, er is nog meer...

Personele unie?

De lezers van Tempora Nostra weten uit eerder publicaties in ons blad dat Kamp Haaren (gijzelaarskamp en strafgevangenis in WO II), grotendeels door brand werd verwoest op 31 augustus 1942. Alleen de kapel is overeind gebleven. Het is de bedoeling dat deze Gedenkplaats Haaren weer wordt hersteld en een gedenkplek blijft. Rijksmonumenten, gemeente Haaren en de bouwontwikkelaar werken eraan, maar de vraag is wanneer een en ander gerealiseerd zal

Oud-leerling Jan Spit, staande bij de bekende kathedraal uit de aula. Direct links van het scherm oud-docent Kees Gondrie.

zijn. Twee zijn sterker dan een; dus het ligt voor de hand dat 'Haaren' en 'Gestel' de handen ineen slaan. Zeker gedurende de periode dat Haaren nog niet uit de as herrezen is, kan Beekvliet het verhaal van Haaren vertellen.

Last but not least en eigenlijk op de eerste plaats moeten we de Stichting Gijzelaars noemen. Hun 'core business', of liever die van de nabestaanden van de gijzelaars, is uiteraard: het verhaal doorgeven. Bij het welslagen van alle plannen zal hun invloed niet onbelangrijk zijn.

Indrukwekkende expositie

De periode dat Beekvliet gijzelaars herbergde, van 4 mei 1942 tot 5 september 1944, wordt in de huidige tentoonstelling zeer overzichtelijk, uitgebreid en boeiend in woord en beeld getoond. Het is opvallend, hoe veel ruimte de boerderij biedt. De talrijke kamers op twee verdiepingen maken het mogelijk om ook de verschillende ruimtes van toen met hun functie te visualiseren, zoals de fusillade, de chambrettes, de aula met studiezaal, eetzaal. Veel voorwerpen en documenten, ook beschikbaar gesteld door nabestaanden van de gijzelaars roepen de sfeer op, waarin zij hun soms angstige tijd doorbrachten, met sport, ontspanning en cultuur. Op drie plekken zien we video-presentaties, waarin o.a. de laatste nog levende oud-gijzelaar Leo de Waal zijn relaas vertelt. Helaas is hij net voor zijn 101e verjaardag overleden en kon hij de expositie niet meer zien.

Eerder was in het Noordbrabants Museum in Den Bosch de tentoonstelling "Het gezicht van Gestel te zien": prachtige portretten van gijzelaars, gemaakt door

Karel van Veen. Die expositie heeft geleid tot veel reacties. Zo kwamen er nog acht onbekende portretten tevoorschijn. Eentje daarvan is nu in de Boerderij te zien: het portret van gijzelaar Brukker. Een ding maakt deze expositie duidelijk: zeker nu de laatste gijzelaars en getuigen

Waskist van een gijzelaar, waarin ook brieven werden meegeesmokkeld.

niet meer onder ons zijn, is een blijvende herinnering aan deze plek en periode waardevol en vanzelfsprekend. Koos Loose: "Daarin gesteund door reacties van bezoekers aan de expositie – velen schreven ons dat de expositie en de aandacht voor 'vrede, bevrijding, vrijheid en democratie' als belangrijkste thema's bewaard moeten blijven – zetten wij onze inspanningen om de expositie permanent te maken onverdroten voort. Het verwerven van de Beekvlietboerderij is daar de eerstvolgende stap in."

Voor bovenstaande informatie ben ik dank verschuldigd aan Koos Loose, die hoopt dat ook zijn heemkundevereniging een vaste plek kan krijgen in de Boerderij.

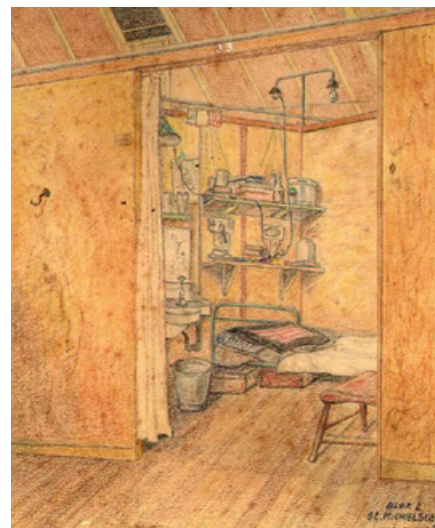
*) Informatie, adres, openingstijden en digitale presentatie:
www.gijzelaarskampbeekvliet.nl

1943. Beekvliet werd de Herrengefängnis genoemd, met kunstenaars, politici, juristen. Ze organiseerden toneel- en muziekuitvoeringen, veel lezingen van hoogleraren, instructiemiddagen, colleges en ook Bijbelverklaringen. Tekening door Knuttel.

1943. Gijzelaars in de zomerse tuin. Foto BHIC

1943. Chambrette, getekend door Varkevisser

1943. Gijzelaars toneelvereniging op Beekvliet.

Lou Bandy

"Op een bonte avond zou Lou Bandy optreden, variété-artiest van het beroemde liedje "Zoek de zoon op". Maar de man liep alleen maar met een sombere kop rond, praatte eigenlijk met vrijwel niemand. Toen hij werd aangekondigd leefde hij helemaal op en toen hij zijn liedje gezongen had zakte hij weer helemaal in. Die man was zo onder de indruk van dat er die nacht toch weer mensen weggehaald werden om gefusilleerd te worden, dat hij een deksel van een Verkadekoekjesblik in stukjes heeft geknipt en opgegeten. Iedereen was vreselijk onthutst en vreesde voor zijn leven, maar een arts zei: nee, wat er door de roeper inkomt gaat er door de poeper ook wel weer uit. En dat was zo. Lou Bandy is veertien dagen in een psychiatrische afdeling in Den Bosch opgenomen en daarna vrijgekomen, precies wat hij wilde."

Uit een interview met Leo de Waal.

Vijf gijzelaars werden in de bossen van Goirle gefusilleerd als represaille voor een mislukte aanslag op een trein in Rotterdam: drie gijzelaars van Beekvliet (Robert Baelde, Otto graaf van Limburg Stirum en de kort daarvoor opgepakte Alexander baron Schimmelpenninck van der Oye) en twee gijzelaars van seminarie Haaren: Willem Ruys en Christoffel Bennekers.

Op 16 oktober 1942 werd vanwege een reeks aanslagen in het oosten van het land een tweede groep gijzelaars gefusilleerd: J. van den Kerkhoff uit gijzelaarskamp Beekvliet, Hein Vrind en Jan Haantjes uit kamp Haaren en twaalf gevangenen van kamp Amersfoort. Voor de gijzelaarskeuze werd gebruik gemaakt van de archieven van de Nederlandse Unie.

I Lezing in gijzelaarskamp Beekvliet over legende Willem Spark deed veel stof opwaaien

Op 24 juni 1943 vond in gijzelaarskamp Beekvliet een lezing plaats. Nu gebeurde dit wel vaker: de gegijzelde mannen waren de belangrijkste politici, geestelijken en intellectuelen van Nederland en ze mochten over het algemeen de invulling van hun dag zelf bepalen. Lezingen, preken en discussies waren dan ook aan de orde van de dag.

Op deze 24 juni vond echter een lezing plaats die zoveel stof deed opwaaien, dat de gebundelde teksten ervan na de oorlog zijn uitgegeven: de herdenking van de honderdste sterfdag van William Horace Lawrence Spark.

Door Bram van Hulsten

William Horace Lawrence, roepnaam Willem, was een belangrijke Nederlandse componist die herdacht diende te worden op zijn honderdste sterfdag. Om half twaalf zou, volgens de aankondiging op het prikbord, de 'herdenking van een Nederlands musicus' plaatsvinden, waarbij drie stukken ten gehore zouden worden gebracht: By the sea op piano, Une Pensée à François Liszt op cello en piano en L'oiselet sur la branche, een gezongen stuk. Volgens het boekje van uitgever L.J.C. Boucher was de aula slechts matig bezet bij het aanvangen van de herdenking. Wel aanwezig: professor Willem Schermerhorn, de kampeider onder de gijzelaars en later de eerste minister-president van Nederland na de Tweede Wereldoorlog.

In vergetelheid geraakt

De verschillende toespraken over de componist werden ook niet door de minsten gegeven: Wieger Bruin, in Beekvliet voorzitter van de kunstkring en in het dagelijks leven architect en

hoogleraar aan de Landbouwhogeschool te Wageningen (later de TU Wageningen) was voorzitter van deze herdenking en benadrukte in een korte toespraak dat de naam Willem Spark waarschijnlijk bij weinig mensen een belletje deed rinkelen, daar hij in de honderd jaar na zijn dood ietwat in de vergetelheid was geraakt. Des te belangrijker was het volgens hem dat hij op deze dag toch herdacht zou worden. Mr. J.A. Abbing (hoogstaand ambtenaar bij het openbaar ministerie en later rechter) speelde vervolgens By the sea.

Muzikaal genie

De eerste lezing, over de levensloop van Spark, werd gegeven door classicus dr. Onno Damsté. Geboren te Amsterdam had de kleine Willem zich volgens Damsté al vroeg ontwikkeld tot een muzikaal genie en hoewel hij maar 43 zou worden, was het werk dat hij in zijn korte leven maakte absoluut bepalend voor de Nederlandse muziekgeschiedenis. Het was dan ook een schande dat hij zo in de vergetelheid was geraakt. Zeker gezien het feit dat Franz Liszt

nog aanwezig was op zijn begrafenis en Frederik Chopin, daar hij niet zelf aanwezig kon zijn, nog een krans had verzonden. Na zijn lezing nam Damsté plaats achter de cello, waarna hij samen met Mr. Abbing Une Pensée à François Liszt ten gehore bracht. Prof. Dr. Bernard van Groningen, hoogleraar Grieks aan de Universiteit Leiden, ging vervolgens dieper in op de symboliek die Spark had weten aan te brengen in zijn composities. Hij nam aan het einde van zijn lezing plaats achter de vleugel, waarna dhr. Bommer (wethouder te Amsterdam, waarschijnlijk ook architect), onder zijn begeleiding drie strofen tekst zong.

Rumoer

De laatste lezing werd gegeven door mr. C.J.G.M. Schölvink, de achterkleinzoon van Willem Spark. Hij toont zich geruoerd

door het feit dat zijn overgrootvader zo wordt herdacht en blikt terug op de momenten in zijn leven waarop het leven van Spark nog is herdacht. Tot slot vraagt voorzitter Wieger Bruin of iedereen op wil staan om een moment van staande stilte te houden ter ere van Spark. En of de mensen daarna nog even willen blijven staan, want er moet nog een foto gemaakt worden van deze memorabele dag. De organisatoren verdwijnen van het podium en in stilte wacht de groep op de fotograaf. Die nooit komt. Er ontstaat steeds meer rumoer. Waar blijft die fotograaf? Waar is de organisatie? Hoelang moeten we hier nog blijven wachten? Het is bijna tijd voor de middagmaaltijd, ik blijf hier niet heel lang meer staan! Wat is dit? Worden we in de maling genomen?

Volkomen kritiekloos

Het antwoord is ja. Al deze mannen, behorend tot de elite van Nederland uit die tijd, zijn volkomen in de zeik genomen door de organisatie van deze herdenking, die wilde aantonen dat de lezingen in het gijzelaarskamp volkomen kritiekloos werden geaccepteerd. Speciaal voor de gelegenheid hadden zij voor de fictieve Willem Spark in grote lijnen een levensverhaal opgezet en daarnaast hadden zij drie muziekstukken van verschillende componisten aan hem toegeschreven. De naam Willem Spark was ontleend aan de geruchten dat de bezetters in Amsterdam alle straatnamen die verwezen naar het Nederlandse koningshuis wilden vervangen. Men zou daarom het Willemspark en de Willemsparkweg hebben toegeschreven aan Willem Spark, in plaats van Willem III. Na de oorlog is er uiteindelijk daadwer-

De Willemsparkweg, in de muziekbuurt in Amsterdam Oud-Zuid, zou naar hem zijn genoemd. De woordspeling ontging de Duitse toehoorders tijdens de lezing (Foto: Google Maps).

kelijk een straat vernoemd naar Willem Spark: De Willem Sparkweg te Sint-Michiëlsgestel. Menig leerling zal er eens langs zijn gefietst op weg naar huis of de supermarkt.

Twee eregasten

In Kamp Beekvliet deed het verhaal over de geslaagde grap snel de ronde en twee dagen later ging de lezing in reprise, ware het een stuk minder officieel dan de eerste keer. Wieger Bruin opende wederom de lezing, maar kondigde nu twee eregasten aan: Willem Spark zelf, vergezeld door zijn vrouw Amalia. In de overlevering wordt het als volgt omschreven:

Achter uit de zaal komen door het middenpad Willem Spark (Mr. G. E. Langemeijer) en zijn Amalia (Jhr. C. F. J. Quarles van Ufford) gearmd op, Willem in geklede jas van een pastoor, met papieren vadermoorders, rode konen en zwarte tochtlatjes, een kachelpijp van verduisteringspapier in de hand, - Amalia bespeld met een satijnen japon van zwarte voeringstof, met een wit kraagje en een dito satijnen kapothoedje op.

Tedere begroeting

Hun achterkleinzoon snelt hen tegemoet; een tedere begroeting volgt. De zaal davert.

Wanneer de volledige herdenking is herhaald, neemt Willem Spark zelf nog het woord. Aan het einde van zijn speech bedankt hij iedereen voor de aanwezigheid, wordt het Lang zullen ze leven ingezet en onder luid gejuich en vele handdrukken verlaten Willem en Amalia Spark de zaal.

Zo moet het ongeveer hebben plaatsgevonden, wanneer we uitgaan van The Spark Papers, na de oorlog uitgegeven door L.J.C. Boucher. Interessant aan dit verhaal is de invloed die iemand op de geschiedenis kan hebben, zonder te bestaan. Twee jaar terug was de 175e sterfdag van Willem Spark en tot op heden is zijn levensverhaal door dr. Damsté slechts in grote lijnen uiteengezet. Verdient Spark het inmiddels niet om een uitgebreider leven bij elkaar verzonnen te hebben? Ik denk van wel. In de komende edities van de Tempora Nostra zullen daarom dagboekfragmenten van deze even interessante als non-existente man verschijnen. ★

I Kerstgevoel

Column Femke Hellings, tekstschrijver, columniste en leerlinge van 1991-1997

De stoomboot voer nog ergens langs de Franse kust en de pepernoten zaten nog in mijn maag-darmkanaal, toen bij ons de kerstboom al stond te schitteren. Nu ben ik er elk jaar wel op tijd bij – die boom brengt altijd zoveel sfeer dat ik er zo lang mogelijk van wil genieten – maar dit jaar was ik wel érg vroeg. Ondanks – of misschien wel juist dóór – corona.

En ik ben niet de enige, zo blijkt

uit het feit dat mijn zestienjarige half november al informeerde waar de kerstboom bleef en de vijftienjarige al een maand geniet van kerstverlichting op zijn slaapkamer. Als je zoveel thuis zit en alle examen-, verjaardags-, housewarming- en sinterklaasfeestjes steevast niet doorgaan, moet je er in huis een feestje van maken hè. Dat er dit jaar voor het eerst een echte boom moest komen, was dus snel beslist. En dat alle door de jaren heen verzamelde ballen weer een plekje kregen ook.

Als eerste pakte ik de vintage ballen die nog van oude oma zijn geweest. Daarna volgden de zelf geknutselde exemplaren van toen mijn tieners nog kleuters waren, op de voet gevolgd door alle unieke ballen die we tijdens vakanties, weekendjes weg en bezoeken aan kerstmarkten aanschafden. O, weet je nog die fijne trip naar Marrakech? En dat familieweekend in 2016? Ondertussen zingen we al weken mee met Wham, Mariah en Band Aid, heb ik zo'n vier Netflix kerstseries verslonden en zijn de zakelijke kerstpresentjes voor klanten weer bezorgd. Tot zover de gelijkenissen tussen Kerst 2020 en Kerst daarvoor.

Het grote verschil zit hem natuurlijk in de onzekerheid of we wel bij elkaar mogen zitten dit jaar. Waar ik de aanwezigheid van mijn familie andere jaren voor lief nam en me vanaf september al druk maakte over het ideale cadeautje voor die en die, heb ik nu nog niets in huis. De vraag of we samen kunnen zijn houdt me des te meer bezig. Krijgen we groen licht van Mark, Hugo en Irma en mag ik last minute nog op pad voor een scheurkalendar voor pa en badzout voor mijn schoonzus? Of zitten we straks alleen in onze eigen huiskamer te quarantaineren, zuchtend omdat die veel te vroeg gezette boom nu al kaal is?

Als dit coronajaar iets duidelijk gemaakt heeft, is het wel dat we niet gemaakt zijn om alleen te zitten. Ik wens iedereen vanaf deze plek het warmst mogelijke kerstgevoel, of het nou met of zonder vervelende schoonmoeder en cadeautjes- en naaldenstress is. Dat 2021 maar weer in het teken van onbeperkt samenzijn mag staan. Proost. ★

Femke Hellings werkt als zelfstandig copywriter en columniste, is moeder van drie jongens en neemt ons als collega-ex-Beekvlieter regelmatig mee in haar ondernemende bestaan. Femke volgen doe je via www.typischfem.nl, LinkedIn, Facebook of Instagram.

I Hoe is het toch met....Henk Wijnen? Oud-docent Biologie

Een interview op afstand dit keer, dat vonden Henk Wijnen en ik meer gepast in Coronatijd. Gelukkig heeft de oud-docent niet alleen kwaliteiten op het gebied van biologie. Hij leverde als schrijver ook uitstekende teksten aan voor dit interview. Zijn creatieve talent is na zijn pensioen volop naar boven gekomen.

Tekst: Henk Wijnen, redactie Mirjan Boot

Een korte beschrijving van uw verleden:

“Vijfenzeventig jaar geleden ben ik geboren in Zuid-Limburg en heb aldaar de lagere school en de middelbare school doorlopen. Aansluitend heb ik veertien maanden militaire dienstplicht vervuld. In 1970 ben ik getrouwd, ben vader van een zoon en een dochter en inmiddels grootvader van vijf kleinzonen. Tussen 1966 en 1978 volgde ik de studie Biologie en een Postdoctorale opleiding Experimentele Farmacologie, beide in Utrecht.”

Waarom Biologie?

“Eigenlijk had ik naar de academie voor Lichamelijke Opvoeding gewild. Maar na een stevige blessure, opgelopen tijdens een atletiek-training, was die toekomst van de baan. Om toch werkzaam te kunnen zijn in het onderwijs, leek mij Biologie een goed uitgangspunt. Daar heb ik nooit spijt van gehad.”

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

“In 1978 ben ik gestart als docent biologie aan het toenmalige Hoogveld College (tegenwoordig Rodenborch College) te Rosmalen. Ten gevolge van diverse omstandigheden, waarop ik geen

invloed had, heb ik tussen 1984 en 1993 aan diverse OMO-scholen (waaronder Beekvliet) lesgegeven. Indertijd bestond er een regeling dat OMO de verplichting

had om personeel dat dreigde de baan te verliezen, elders op één van de OMO-scholen te herplaatsen. Zodoende gaf ik op een gegeven moment les aan vier scholen op locaties tussen Oss en Tilburg,” blikt Henk Wijnen terug. “Vanaf 1 augustus 1993 tot 1 september 2007 ben ik in een volledige baan verbonden geweest aan gymnasium Beekvliet. Aanvankelijk verzorgde ik lessen Biologie en Informatica, maar naderhand ook Verzorging en heb ik zelfs twee jaar Natuurkunde-les gegeven in klas 2. Eén jaar samen met Hans Wijnen (Na) en het tweede jaar samen met Miek Scheffers (Sk/Na). Voor wat de Informatica betreft, bewaar ik goede herinneringen aan Hans van Vorstenbosch (TOA natuurkunde). In het eerste jaar assisteerde hij tijdens de lessen en schreven we (letterlijk!) het lesmateriaal. We lagen meestal één hooguit twee lessen vóór op de leerlingen. Het lesma-

teriaal was gebaseerd op programma-tuur ontwikkeld door het NIVO: Nieuwe Informatietechnologie Voortgezet Onderwijs. Windows was wel voorzichtig in opkomst, maar deze software draaide onder DOS,” legt de oud-docent uit. “Tijdens de eerste jaren op Beekvliet werkten Gerard van Boekholt en ik samen met Toon Verdonk. Ieder op z'n eigen manier waarbij de aanpak van Toon ietsje afweek van die van Gerard en die van mij. Na 1999 werd de sectie uitgebreid met Rianne van der Heijden en nog weer later kwam Irma van den Hurk de biologieclub versterken.”

Wat was uw favoriete onderwerp om te doceren?

“Een echt duidelijk favoriet onderwerp om te doceren had ik niet. Wel is/was er een onderdeel uit het brede biologie-spectrum waar ik duidelijk mee in onmin leef(de): de systematiek, meer bepaald de plantensystematiek. Dat bleek al duidelijk tijdens mijn studie. Voor het tentamen Nederlandse Flora moet elke student een kleine 600 in Nederland voorkomende planten kunnen herkennen. Dat betekent: zowel de naam noemen maar ook aangeven op grond van welke kenmerken dat die keuze gemaakt wordt. Wel dat betekende voor mij, dat ik pas bij de tweede poging kon aantonen over de benodigde kennis te beschikken.”

Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

“Mis ik Beekvliet? Na dertien jaar niet meer. Het zou ongezond zijn als dat wel zo was,” verklaart Henk ad rem. “Wel heb ik Beekvliet altijd als bijzonder ervaren; een aparte school in vergelijking met de andere scholen waar ik les heb gegeven. De omgang met collegae was er, zeker in

mijn beginperiode, gemoedelijker. Voor een deel werd dat veroorzaakt doordat Beekvliet een kleinere school was ten opzichte van de andere scholen waar ik les gaf. Ook was het verloop onder de docenten minder groot. Ik denk dat de sfeer mede bepaald werd door het traditionele seminarieverleden van Beekvliet.”

Wat zijn zoals de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd docent Biologie?

“De vraag ‘wat de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd docent Biologie zijn’, kan ik in z'n algemeenheid niet beantwoorden. Mijn vrouw en ik hanteren een flexibele dagindeling. Dat houdt in dat we niet op een vast tijdstip opstaan, uitgebreid ontbijten, de krant doornemen soms vluchtig soms uitvoerig en dan bepalen hoe we de dag verder invullen,” somt Henk op. “Wat wel een vaste activiteit is, is het maken van een

Op de noordkaap

Onderweg op de Lofoten, eilandengroep voor de grillige kust van Noorwegen

wandeling van ongeveer drie kwartier tot een uur. Doordat onze woonplaats op de grens van natuurgebied De Maashorst ligt, kiezen we dat gebied bij voorkeur voor zo'n wandeling."

Met caravan naar de Noordkaap

Henk Wijnen gaat verder: "We houden van reizen. Dus nadat ik afscheid heb genomen van Beekvliet, hebben we met z'n tweeën daar nog meer tijd aan besteed. De meest indrukwekkende reis is een zes weken durende tocht met de caravan naar de Noordkaap. Ruim 9000 km hebben mijn vrouw en ik afgelegd onder alle mogelijke weersomstandigheden: zon, regen, wind en temperaturen variërend van -5° tot +25° C. Maar wat ons vooral is bijgebleven, is de rust en de enorme ruimte, vooral in Zweden

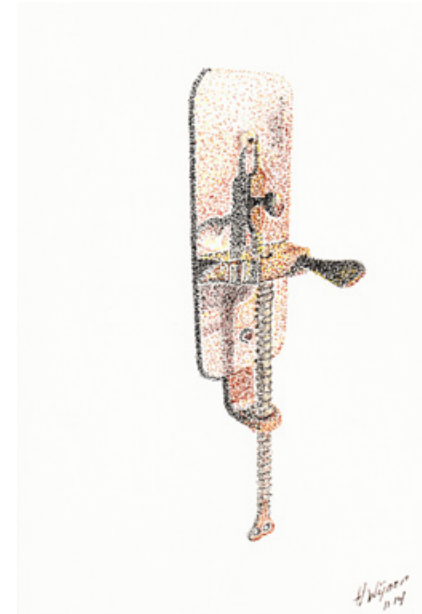
(de heenweg) maar ook in Noorwegen (terugweg). Uitputtend was de reis wel. Na thuiskomst hebben we ons wel eens afgevraagd of het de moeite waard was. Maar na nog meer rondreizen in Spanje, Italië, Kroatië en natuurlijk Frankrijk kunnen we die vraag alleen maar met een volmondig ja beantwoorden," vertelt de oud-docent.

"De caravan is sinds een paar jaar met pensioen. Dus trekken we nu soms per auto met z'n tweeën erop uit en dan weer als deelnemer aan een georganiseerde groepsreis. Nog steeds gaan we elk jaar twee weken naar Zuid-Frankrijk en gaan we één week in Limburg wandelen. Het gevolg van al die reizen is natuurlijk wel, dat er bergen foto's op de computer opgeslagen worden. En die dienen dan ook weer netjes be-

verwerkt te worden. Inmiddels heb ik veel fotoalbums vol en staan er nogal wat videotjes op de plank."

Fotograferen is een volwaardige hobby?

"Fotografie is nog steeds het belangrijkste tijdverdrijf. Sinds een aantal jaren fotografeer ik ook weer op de ouderwetse manier: analoog en met diverse vintage camera's. Ik ontwikkel zelf en vervolgens komt het digitaliseren waarna ik er een album of video mee kan maken.

Pentekening van microscoopje

Een tweede hobby is het maken van pentekeningen," gaat Henk verder. "Sinds 2008 ben ik lid van een teken/schilderclubje. Op vrijdagochtend tekenen of schilderen we gedurende 2½ uur en beoordelen elkaars werk aan het einde van zo'n sessie. Helaas gaat dat dus dit jaar even niet. Vooral (historische)

gebouwen (kastelen of ruïnes daarvan, kerken, kloosters en molens) hebben mijn interesse, maar ik teken ook wel landschappen.

Een paar jaar geleden kreeg ik van een familielid een replica van het microscoopje van Van Leeuwenhoek. Als dank voor die gulle gift heb ik daar toen voor hem een pentekening in kleur van gemaakt.

Vitrinekast

Dat bracht mij op het idee om een aantal instrumenten uit de vitrinekast die op Beekvliet staat, te tekenen. Het is een project van ruim een jaar geworden, met als resultaat: zeven demonstratie-instrumenten allemaal in kleur uitgevoerd," vertelt de kunstenaar met enige trots. "Inmiddels is, na enig speurwerk, ook duidelijk waar die instrumenten vandaan komen en welk natuurkundig verschijnsel er mee kan worden gedemonstreerd. Van Miek Scheffers heb ik begrepen dat Frans van Weert (Na) de laatste docent is geweest die een aantal van die apparaten ook daadwerkelijk nog heeft gebruikt. De volgende stap is om deze tekeningen te fotograferen en te voorzien van een verklarende tekst, om ze daarna samen te voegen in een fotoalbum. Het begin is er. Maar het resultaat laat nog even op zich wachten. Er moet namelijk nog materiaal gedigitaliseerd worden," vertelt de creatieve oud-docent. "Al met al: mijn Beekvliettijd was een aparte tijd. Meestal plezierig, soms iets minder." ★

Met dank aan Henk Wijnen.

I Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over Beekvliet en oud-Beekvlieters in persberichten uit kranten, tijdschriften, van internetsites of social media. Hieronder een selectie daaruit. Wilt u ook iets melden? reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Peter van Overbruggen

'Mijn vader was een van de vijf aangewezenen voor executie'

Rotterdammer Gijs de Waal en Tilburger Maes de Quay, kinderen van de gegijzelden in Kamp Beekvliet, bezoeken de expositie Gegijzeld maar niet verslagen in de Beekvlietboerderij. Het Brabants Dagblad berichtte over hun bezoek. Elders in Tempora Nostra staat een uitgebreid artikel over de toekomst Beekvlietboerderij.

Recent overleden Leo de Waal in beeld; op tafel ligt boek van medegijzelaar Max Kohnstamm over 'Herrengefängnis' Beekvliet

"Mijn vader vertelde maar mondjesmaat over de tijd die hij op Beekvliet

doorbracht", zegt Gijs de Waal, terwijl hij een replica van een chambrette bekijkt. Klein, vindt hij, de ruimte die zijn pa in 1942 was toebedeeld door de Duitsers. En toch, het Gestelse Kleinseminarie gold voor gegijzelden als een 'gedwongen rotary', zo genoemd in door hen nagelaten documenten. (...) Rotterdammer De Waal houdt nadrukkelijk halt in de kamer waar de vijf gefusilleerde gijzelaars zijn belicht. „Over de aanleiding, een sabotagedaad in onze stad, heeft vader (Leo) wel volop verteld. De Duitsers pikten vooral de Rotterdamse gijzelaars eruit", meldt De Waal.

Nauwelijks 1,5 meter verderop, in kamer 9 van de expositie, borrelt bij Maes de Quay een golfje ontroering op. Aan de wand ontwaart hij een brief, naast het portret van zijn vader Jan de Quay (de latere premier van Nederland), die hij onmiddellijk herkent als die van zijn moeder. Er is echter meer, dat ook Gijs de Waal en Koos Loose (een van de expositie-inrichters) niet weet. „Vader was aangewezen als een van de vijf voor de executie in Goirle", aldus De Quay, „dat hoorde mijn moeder op 14 augustus 1942, daags voor de executie. Daags erna kwam het verlossende bericht dat hij niet was geëxecuteerd." (...) De geschiedenis van deze plek wordt alsmaar rijker gevuld."

Jan de Quay bij het portret dat medegijzelaar Karel van Veen van hem schildert

Bron: Brabants Dagblad, 20 juli 2020, door Willem Geurts

Wetenschapper Laura Govers (ex. 2003) over herstel zeegras in Waddenzee

Een relatief klein experiment om zeegras terug te brengen in het Waddengebied is uit de hand gelopen. Wetenschappers hebben zeegraszaad in de bodem gespoten bij het onbewoonde eiland Griend, waar de veerboot naar Terschelling omheen vaart. De vrijwel uit de Wadden verdwenen plant

blijkt zich nu te hebben verspreid over een gebied van 170 hectare.

Het gaat in totaal om 100.000 zee-grasplantjes, vertelt wetenschapper Laura Govers van de Rijksuniversiteit Groningen. Daarmee is het veld nu het grootste zeegrasgebied in de Nederlandse Waddenzee. "Het veld breidt zich nu uit," stelt Govers. "Dat is een fantastische ontwikkeling. (...) Het project, dat de universiteit heeft ontwikkeld samen met Natuurmonumenten, loopt nog een jaar. De wetenschappers willen proberen meer klein zeegras te kweken. (...) Een grote groep van internationale wetenschappers luidde een paar jaar geleden de noodklok over het verdwijnen van zeegras uit ondiepe zeeën. (...) Op termijn kan een groot aantal vissoorten in deze wateren uitsterven. Vooral in ontwikkelingslanden dreigen veel vissers daardoor hun werk te verliezen.

Bron: NUjij, 9-8-2020

'Veerkracht' van Marc Pos

De serie 'Veerkracht' van regisseur en oud-leerling Marc Pos toont schrijvende toestanden in de coronatijd. In de najaarsuitgave schreven we ook al over deze indringende reportage.

(...) Het was de bedoeling dat Marc Pos, regisseur van onder meer de programma's Maestro, Het Geheim van de Meester en het Prinsengrachtconcert, de registratie van het Eurovisie Songfestival in Rotterdam voor zijn rekening zou nemen. In plaats daarvan belandde Pos in het regioziekenhuis Bernhoven in het Brabantse Uden, midden in de

brandhaard van het coronavirus. Vanaf het begin van de uitbraak in maart tot het voorlopige einde de zomer, legde Pos vast hoe het kleine ziekenhuis de plotselinge enorme stroom aan coronapatiënten het hoofd probeerde te bieden. (...) Veerkracht toont inderdaad die enorme, haast onmenselijke krachtsinspanning die de zorg de afgelopen maanden heeft geleverd.

Marc Pos, screenshot Omroep Brabant

Wat dat betreft is het een documentaire met niet alleen historische, maar ook educatieve waarde. Het zou misschien wel verplichte kost moeten zijn, nu de besmettingen weer oplopen en anderhalve meter afstand houden voor veel mensen blijkbaar nog steeds te veel gevraagd is.

Bron: De Volkskrant 10-09-2020 door Julien Althuisius

Leegloop koorschool Haarlem

Kapelaan en oud-leerling Johannes van Voorst tot Voorst (ex. 2006) maakt zich zorgen over het slinken van het koor in de parochies van Haarlem en Kennemerland.

(...) Tijdens de vieringen in de kathedrale basiliek Sint Bavo, de Haarlemse koepelkerk, moet hij weliswaar vaststellen dat een deel van de oude bekenden (vooralsnog) niet is terugge-

Kapelaan Johannes van Voorst

keerd na de 'desoriënterende klap' van corona, maar dat er ook nieuwkomers zijn: mensen van verre die eerder via de livestream getuige waren geweest van de viering in Haarlem. (...)

Deze mogelijke aanwas weegt echter niet op tegen een tastbaar verlies: dat van koorleden die afscheid nemen. Voor het Haarlemse geloofsleven zijn die koren van oudsher belangrijk, getuige alleen al het feit dat aan de basiliek een koorschool is verbonden. Van de ongeveer honderd leden die de kathedrale koren vóór corona telden, zijn intussen 35 vertrokken. Een aderlating die nog geruime tijd gevolgen zal hebben voor de uitvoering van de liturgie, zegt Van Voorst.

Bron: De Volkskrant, 14-9-2020

Een opgetilde kerk en een ontspoorde markthal

Hij blijft ons verbazen, architect en oud-leerling Winy Maas. Onlangs presenteerde hij een wild plan in Eindhoven. De 19e-eeuwse Catharinakerk wil hij optillen en boven op een torenflat plaatsen.

Hoe serieus is het idee om de Eindhovense Catharinakerk tientallen of misschien wel honderd meter op te tillen om er een woongebouw onder te bouwen? In ieder geval loopt er een

Winy Maas voor 'zijn' Markthal in Rotterdam

verkennd onderzoek naar de mogelijkheden, bevestigt een woordvoerder van wethouder Yasin Torunoglu desgevraagd.

Bron: Eindhovens Dagblad, 15-08-20, door Michel Theeuwes

In onderstaand artikel lezen we de teloorgang van zijn Markthal in Rotterdam.

"We droomden met elkaar van een markthal waarin je naast elkaar allemaal tomaten, vissen en kroketten kon kopen. Maar het slaat door in de richting van een restaurantje", zegt Winy Maas, architect bij MVRDV en bedenker van het ontwerp van de Markthal. Maas vindt dat de opzet voor een deel is gelukt, maar ziet in de huidige inrichting niet helemaal meer terug wat hij bij het ontwerpen in gedachte had. Minder versproducten, minder lokale familiebedrijven en de Markthal is niet meer voor iedereen. (...) Het was ook altijd de bedoeling om producten uit de omgeving en familiebedrijven de kans te geven, zodat de buitenwereld de Markthal in zou gaan

en geïnspireerd zou worden. Dat mis ik", zegt Maas. (...) Volgens hem zijn er in het begin prijsafspraken gemaakt, waardoor het voor ondernemers lastig wordt om de huur af te waarderen. "Het is een heel ander soort business-case die je met een Markthal hebt, dan met een stationshal."

Bron: Rijnmond Rotterdam, september 2020

't Hooge Nest van Roxane van Iperen genomineerd

'Hooge Nest is genomineerd voor de NS Publieksprijs, de grootste publieksprijs voor boeken in Nederland.

Een maand lang kan er door alle lezers van Nederland worden gestemd op deze genomineerde boeken. (...) Op 18 november sluiten de stembussen. (...) Rutger Bregman, Edwin Schoon en Roxane van Iperen, de Boekenweekessayist 2021, zijn dit jaar voor het eerst genomineerd.

Bron: facebook.com

NB Laatste nieuws: op 18 november is in het tv-programma 'M' bekend gemaakt dat Rutger Bregman de prijswinnaar is geworden met 'De meeste mensen deugen'.

'Luis in de pels' Jos van de Sande spreekt over infectieziektes

"In mijn werk heb ik mij al vele jaren ingespannen om de infectieziektebestrijding beter op de kaart te zetten. De moeilijke periode van de Q-koorts in oost Brabant heeft hier - hoe verschrikkelijk wrang ook - bij geholpen."

Jos van de Sande wil ons nog eens bewust maken van die risico's. Q-koorts, COVID 19, intensieve nertsenhouderij; hoe kunnen preventieve maatregelen ons helpen om uitbraken te voorkomen? Jos van de Sande was tot aan zijn pensioen regiodirecteur van de GGD 's-Hertogenbosch en programmadirecteur Leefomgeving. Als hoofd infectieziektebestrijding hekelt hij de lakse aanpak van de overheid bij de bestrijding van de Q-koorts. Zijn inzet op landelijk niveau levert hem in 2010 de titel 'meest invloedrijke persoon in de Public Health' op. Zijn werk als 'luis in de pels' gaat onverminderd door.

Bron: Academisch Genootschap Eindhoven, 10 november 2020

De meeneempantjes van Felix van de Laar

Herbruikbare koffiebekertjes (Trouw, 17 november) zijn een goede stap om de afvalberg te verminderen. We kunnen ook met z'n allen - afhaalrestaurants, snackbars, consumenten - stapelbare

Jos van de Sande uitte ook in Nieuwsuur meermalen zijn zorgen over besmettingsrisico's van nertsen. Inmiddels zijn alle nertsenfarms geruimd (bron: Nieuwsuur)

meeneempantjes gebruiken. Na gebruik afwassen en de volgende keer weer meenemen, levenslang. Geen bakjes, dekseltjes, wikkelfolie, inpakpapier, draagtasjes. Scheelt tonnen afval. Oosterse winkels verkopen ze. In één torentje van vier pannetjes halen wij bij onze cateraarster eten voor vier personen. Een vindingrijke ondernemer zou er een pizzavariant voor moeten bedenken.

Felix van de Laar, Culemborg

Bron: Trouw, 18 november 2020 (ingezonden brief)

Pieter Zimmermann (40) gaat van Gestel naar Eindhoven

Een enthousiaste jonge kapelaan, die niet alleen oog heeft voor de tradities en het oude, maar ook het nieuwe omarmt. (...) Maar de bisschop maakt nu een einde aan de vier jaar dat Zimmermann een soort van 'thuiswedstrijd' speelde in Gestel en Den Dungen. Per 1 januari maakt hij deel uit van een priestercaroussel. Zimmermann vertrekt naar de binnenstad van Eindhoven waar hij aan de slag gaat in de Sint Jorisparochie. (...) Hij voelde zich als een vis in het water op bekend terrein. Hij had immers zijn schoolopleiding genoten

op een steenworp afstand van beide kerken, op het gymnasium Beekvliet. (...) In zijn zwarte toog met witte boord, maar soms ook gewoon een zwart pak, was hij een opvallende verschijning. Hij wilde oude waarden intact houden en het geloof verkondigen, maar met deze mix van oude tradities ook moderne middelen gebruiken. Zo maakte Zimmermann filmpjes met gebedsgroepen

Pieter Zimmermann links

pen en gebruikte een livestream, appte over het geloof op zijn mobiel en gaf hij tijdens corona online catechese aan vormelingen.

Bron: Brabants Dagblad, 30 november 2020, door Domien van der Meijden

Jan Lurinks legt uit: Les Alyscamps bij Arles

Les Alyscamps, Arles (Frankrijk); aquarel 1981

Jan Lurinks

“Les Alyscamps” is een necropolis, een stad van doden, vlakbij Arles in Frankrijk. Begonnen in de Romeinse periode werd er tot in de late middeleeuwen nog begraven.

Alyscamps is het Provençaalse woord voor het Franse Champs Élysées. Wij zeggen de Elisese velden, de verblijfplaats van de gelukzaligen.

Een lange weg, met bomen omzoomd, met aan weerskanten grote stenen grafkisten van rijke Romeinen. Aan het eind van de weg zie je deze nooit afgebouwde Romaanse kerk van de Heilige Honoratus.

Van Vincent van Gogh zijn twee schilderijen bekend, die de Alyscamps als onderwerp hebben.” ★

Jan Lurinks in Alyscamps, Arles

Tempora Nostra 1995

In dit jaar krijgt Tempora Nostra een eigen redactie die los van het bestuur van NMI functioneert. Peter van Overbruggen wordt redactievoorzitter en Tjeu van Ras eindredacteur. Al snel worden er een aantal veranderingen in de lay-out doorgevoerd. Van nu af worden er regelmatig interviews gepubliceerd, grotendeels van de hand van Peter.

Door Kees Quinten

Het eerste interview is met Tiny Muskens die eind 1994 bisschop van Breda is geworden. Boerenzoon uit Elshout,

Reünie NMI mei 1995: Mgr. Muskens (l), Peter van Overbruggen (m), derde persoon onbekend.

via de Ruwenberg op Beekvliet terecht gekomen. Na het Grootseminarie in Haaren wordt hij kapelaan in Nijmegen, waar hij missiologie studeert. Vervolgens werkt hij zeven jaar in Indonesië. In 1977 wordt hij rector van het Nederlands College in Rome en van de Kerk der Friezen. Beekvliet had volgens bisschop Muskens als grootste nadeel dat er teveel studenten waren, die daardoor te weinig persoonlijke aandacht kregen. Te midden van het geheel leidde je je eigen leven. Er kwam wel steeds meer persoonlijke vrijheid in sport- en hobbyclubs.

750 oud-leerlingen op tweede reünie

Op 20 mei 1995 wordt in de Orangerie in Den Bosch de tweede reünie georganiseerd door NMI. 750 oud-leerlingen komen bijeen in de voormalige Sint Josephkerk. In Tempora Nostra wordt hier aandacht aan besteed met de aankondiging en een verslag in tekst en foto's. Oud-leerlingen blikken terug op hun tijd op Beekvliet. In een aantal citaten kijken we hier 25 jaar later nogmaals op terug.

Reünie NMI mei 1995. Het bestuur van NMI op de trap: Nicole van Tuel (boven), Maarten van Rooij, Margot Janssen; voor de trap vlnr: Peter van den Broek, Kees Quinten, Frank van Rooij.

Maarten van Rooij spreekt als voorzitter van NMI een welkomstwoord. Daarna blikt rector Wintjes namens het gymnasium terug op zijn 25 jaar op Beekvliet. Hij staat stil bij het belang dat Beekvliet hecht aan een goede en sterke band met oud-leerlingen. Enerzijds geeft regelmatig contact met oud-leerlingen inzicht in de positie van het product Beekvliet in de markt. Anderzijds hoopt hij dat oud-leerlingen aan de basis staan van een nieuwe schare leerlingen. Ruim 300 bezoekers maken gebruik van het buffet, anderen hadden een tafel gereserveerd in de Bossche binnenstad.

Reünie NMI mei 1995: voorzitter Maarten van Rooij overhandigt rector Wintjes bloemen bij de opening van de reünie.

Grijze 'Witte Pater'

In de Poësis stond Plato op het klassieke menu. We werden daarin onderwezen door de Witte Pater Sanders. Een man van grote wijsheid en minstens even grote saaiheid. De grijze Witte Pater kwam zelden achter de lessenaar vandaan en gebruikte het bord spaarzaam. Hij was zelfs saai in het verdelen van beurten. Je kon lessen van tevoren uitrekenen, wanneer je een paar zinnestjes hardop moest vertalen.... Onlangs las ik het boek van I.F. Stones:

'het Proces Socrates'. Het is een genot om met de basiskennis van toen en de levenskennis van nu Socrates via de pen van Plato aan het woord te horen. Zonder Beekvliet en pater Sanders had ik dit toefje wijsgerige historie waarschijnlijk niet geproefd.

Piet Wijnen examenjaar 1970

Jongens met 'andere gebruiksaanwijzing'

Ik was op Beekvliet niet in mijn beste doen. Voor zover ik dat zelf kan begrijpen, zal ik u vertellen waarom. Vóór Beekvliet zat ik op de meisjesschool bij de brug in Gestel. Goed leren was voldoende. Daar beantwoordde ik keurig aan; ik was de beste van de klas... Op Beekvliet bleken al deze verworvenheden waardeloos. Iedereen had bij de beste van de klas gehoord. Het ging hier duidelijk om andere dingen. Vriendinnen kregen andere vriendinnen. Jongens waren er in overvloed, maar hadden een andere gebruiksaanwijzing dan mijn broers... Dat het schoolse leren in die puber-tijd zo centraal staat verbaast mij nog steeds. Later ben ik dan ook in een snel tempo alle kennis weer vergeten. Wat me als uitzondering bijstaat is de Nederlandse les waar een nieuwe docente tot ons 14-jarigen over seks sprak alsof het een alledaagse bezigheid was. Zij was helaas snel weer verdwenen.

Marij van Puijenbroek examenjaar 1976

Eerste meisje: even omschakelen voor klasgenoten

Ik kwam als eerste meisje in de vijfde klas. Ik kon merken dat het voor mijn klasgenoten wel even omschakelen was, omdat zij de dagelijkse omgang met

Toneel op Beekvliet. Trix Coerts zit tweede van rechts.

meisjes ontwend waren. Voordeel met toneelspeken was dat een vrouwenrol nu door een meisje gespeeld kon worden. Ik wilde op Beekvliet graag lid van het schoolkoor worden. Een praktisch probleem: ik kwam tussen de (jongens)-sopranen van de eerste en tweede klas terecht, want oudere sopranen waren er uiteraard niet in een mannen-gemeenschap.

Trix Coerts examenjaar 1967

Seminarie verkeerde in zijn nadagen

Herinneringen aan Beekvliet. Daar kun je wel een roman mee vullen. Je mocht op de slaapzaal niet met elkaar praten. We moesten erg vaak onze kop houden op Beekvliet: ook in de kapel en tijdens de vier uur verplichte studies per dag.... Van Eindhoven, de prefect, wisselde elk trimester onze tafelschikking in de refter. Wij werden getraind in het omgaan met medemensen die je niet

zelf had uitgekozen.... Tussen de middag gingen we zwemmen. In een lange rij liepen we dan door het dorp naar het zwembad, de surveillant naast ons op de straat... We doodden onze tijd in de rik, waar de pingpongtafels en de biljarts stonden, waar we rikten of zwikten of toepeten of schaakten. We mochten een paar keer per week tv kijken... In mijn tijd had Beekvliet drie tijdschriftjes: de Kleine Koerier, Journaal 34, en Carillon. Van alle drie was ik ooit redacteur, en met dat werk verdien ik nu mijn brood. Dank, Beekvliet, dank.

Op Beekvliet verloor het geloof zijn geloofwaardigheid. De priesters in hun zwarte pakken of togen, de missen, de avond- en ochtend- en tafegelbeden, de biecht waarvoor je 'de studie uit mocht', de gesprekken met mijn biechtvader: het werkte allemaal in zijn overmaat en holheid en onbeholpenheid averechts. Later verviel de ene verplichting na de andere; het seminarie verkeerde in zijn

nadagen. We mochten uiteindelijk elk weekend naar huis en mochten door de week ook gaan en staan waar we wilden. We werden steeds vrijgevochten, gingen op vrijersvoeten, en bleven uiteindelijk zelfs weg bij de hoogmis op zondag.

Felix van de Laar eindexamen 1970

Moderne media maakten eind aan 'splendid isolation'

Ondanks de vanzelfsprekendheid waarmee het Systeem voor mij de dagen vulde, en ondanks de ontelbare culturele stimulansen vanuit woord, muziek en geschrift, ben ik nooit helemaal gewend geraakt aan het seminarie. De veelgeroemde jeugdige onthechting van het burgerlijk thuis-milieu bleek voor mij een te grote afstand tot het gewone maatschappelijk gebeuren op te leveren... En toch had ik het niet willen missen. De crisis vanaf 1965 in het internaats-opvoedingsbestel was het logische gevolg van het einde van een cultuur... De moderne media maakten een eind aan de splendid isolation, vooral door een uiterst tolerante houding in de bibliotheek van de Duitse Bouw. Het gesloten eiland Beekvliet bood op dit terrein onvergelijkbaar veel meer opening naar de wereld dan de toenmalige situatie in veel Brabantse dorpen.

Pas op de Poësis en Rhetorica verdwaalden de eerste meisjes op school. Weinig bloemen zijn zo intensief gebotaniseerd. Zij brachten – ook bij leraren – een gezonde verwarring teweeg. Beekvliet. Het woord roept allerlei herinneringen op: een curieus intellectueel

bolwerk; een harde leerschool; een goed ontwikkelde sportschool.

Toon Wassenberg examen 1968

Emoties waren er alleen om zelf te verwerken

... Wanneer ik kijk naar mijn kinderen, hoe zij zich ontwikkelen in de puberteit, dan denk ik wel eens, maar nu pas: wij hebben op Beekvliet in die jaren toch (ook) een hoop gemist, met name een stuk vrije ontwikkeling als mens. Emoties waren er natuurlijk wel in die tijd maar alleen om zelf te verwerken... Hadden de meesten van ons een vrije keuze? Neen dus! In 1963 was er in de meeste huisgezinnen en parochies nog sprake van het 'rijke roomsche leven'... Seminaristen gingen 'gewoon' naar het seminarie en moesten dus –of ze het goed konden of niet – gymnasium doen. Wat ik me herinner uit die tijd is eenzaamheid; een leegte, niet alleen na het afscheid van mijn ouders, maar zeker ook op weg er naar toe. Het was telkens weer wennen die overgang van het warme thuis naar het relatief 'kille' van de seminariegemeenschap....

(Zelf-)discipline werd ons aangeleerd: een strakke 'dagorde' en verplichte studietijden. Punten voor 'gedrag' en 'ijver' werden in die tijd steeds gegeven, terwijl op elk rapport je rangcijfer werd vermeld. In de ene kolom stond het aantal leerlingen van de klas en in de tweede kolom stond per vak welke plaats je innam in dat totaal. De besten van de klas kregen op het einde van het jaar een prijs, meestal bestaande uit een boek. Ook hier weer een boek van onschuldige signatuur.

Jos van Luijck examenjaar 1970 ★

Koninklijke onderscheiding voor Tjeu van Ras, oud-eindredacteur TN

Lezers van *Tempora Nostra* kennen hem zeker nog: Tjeu van Ras, 25 jaar lang onvolprezen eindredacteur van ons reünistenblad. In maart 2017 verliet hij de redactie van een florerend tijdschrift, op zoek naar nieuwe bezigheden, alsof hij die al niet genoeg had. Zijn talrijke activiteiten zijn onlangs bekroond met een heus koninklijk lintje. Tjeu werd op 5 oktober benoemd tot lid in de Orde van Oranje Nassau.

Tjeu koninklijk onderscheiden met lintje, en bloemen voor Diny

Door Peter van Overbruggen

We lazen in het afscheidsinterview dat Bram van Hulten in 2017 met hem had, dat Tjeu bepaald niet op zijn (nu dus welverdiende) lauweren ging rusten. Hij was al vanaf 1981 een gewaardeerde bas-tuba-speler bij de harmonie in Zeeland, 30 jaar bestuurder van dit gezelschap en ook als steunlid bijna 40 jaar actief. Tjeu is bestuurslid van Brabants Heem en voor die organisatie als eindredacteur verantwoordelijk voor het nieuwsblad *De Koerier* en verder voor de PR en communicatie. Hij vult ook de site van Brabants Heem en verzorgt voor de Stichting Knippenbergprijs veel van haar publiciteit.

Mister Zeelandia

In een persbericht waarin al zijn verdiensten stonden opgesomd, was een mooie en rake typering van Tjeu te lezen: 'Mister Zeelandia'. Dat heeft ongetwijfeld te maken met zijn betrokkenheid bij 'Initiatief Zeeland', dat zich bezighoudt met de toekomst van het dorp. De voormalige redacteur van het Brabants Dagblad kreeg – geheel coronaveilig – de versierselen opgespeld door zijn echtgenote Diny. Dat gebeurde op 5 oktober tijdens een bijzondere muziekkavond van zijn 'Zeelandia' met het uitspreken van loftuitingen. Die zullen hem ongetwijfeld als muziek in de oren hebben geklonken. ★

Met NMI-prijs op zak: Sietske van Nassau

Sietske van Nassau won in 2012 de allereerste editie van de NMI-prijs. Dat is alweer acht jaar geleden. We zijn benieuwd: wat is zij daarna gaan doen, hoe is het haar vergaan? En wat is de huidige situatie: waar woon ze en wat doe ze voor werk, hoe ziet het leven er verder uit?

Door Patrick van Aarle

Sietske: "Wat gek om je te realiseren dat het alweer zo lang geleden is dat ik Beekvliet verliet. Ik kan me mijn diploma-uitreiking (en uiteraard fantastische dagen zoals de laatste schooldag) nog goed herinneren.

Na Beekvliet ben ik gestart met mijn studie geneeskunde in Maastricht. Geen verrassing, want dat wilde ik al van jongs af aan (cliché maar waar). Ik ben meteen op kamers gegaan en woonde op rolafstand van de universiteit. Dat leek me perfect na zes jaar lang 9 km op en neer fietsen (en trouwens véél 'te laat'-briefjes halen bij Frank). Stiekem kwam ik er al snel achter dat het veel voordeliger was op rolafstand van de stad te wonen. Ik werd lid van een studentenvereniging en dispuut en heb met volle teugen (misschien iets te vaak letterlijk) genoten van mijn studentenleven. Na mijn bachelor ben ik een aantal maanden solo gaan reizen in Zuidoost-Azië. Die ervaring had ik nooit willen missen en sindsdien ben ik gek op het ontdekken van mooie plekken in de wereld.

100% juiste keuze

Na mijn reis ben ik aan mijn coschappen begonnen en vanaf dat moment wist ik 100% zeker dat ik de juiste keuze had gemaakt! Hoewel ik mijn leuke

Sinds 2012 reikt de reünistenvereniging jaarlijks de NMI-prijs uit aan een net geslaagde Beekvliet-leerling. De prijs gaat altijd naar een leerling van wie iedereen tien jaar later op de reünie zal zeggen: 'Ja, die herinner ik me zeker nog!' Inmiddels zijn de eerste prijswinnaars alweer een paar stappen verder in het leven. Hoog tijd, vond de redactie van Tempora Nostra, om uit te zoeken hoe het ze vergaan is, wat ze tegenwoordig doen en wat ze zich nog herinneren van hun tijd op Beekvliet! In aflevering 1 van deze nieuwe rubriek: Sietske van Nassau.

studentenleven in moest wisselen voor 'fulltime werkdagen', genoot ik van het werken in het ziekenhuis en doe ik dat nog steeds. Ik ben na mijn studie in Utrecht gaan wonen en heb een jaar gewerkt als arts-assistent bij interne geneeskunde en op de spoedeisende hulp. Sinds september jl. ben ik gestart met mijn PhD bij oncologie in het UMC Utrecht. Een nieuwe uitdaging voor de komende drie jaar en helaas, net zoals voor velen, in deze gekke tijd nu vanuit thuis. Na mijn PhD hoop ik aan mijn opleiding tot internist te beginnen en uiteindelijk hematoloog (of oncoloog) te worden. Naast mijn werk ben ik weer

Sietskes allerlaatste dag als coassistent: vieren dat ze dokter is (die altijd lacht)!

gaan hockeyen, loop ik graag hard (doel is een marathon komende zomer), ben ik Spaans aan het leren om na corona-tijd naar Zuid-Amerika te reizen, kook ik graag met mijn eetclubje en ben ik altijd wakker te maken voor spelletjes, een kaasplank en goede wijn!"

In het juryrapport van de NMI-prijs stond onder andere: "Ze is een leerling die met veel enthousiasme en een grote lach op het gezicht (...) bij zeer veel activiteiten op Beekvliet betrokken is geweest. (...) zo veel dat ze er eind klas 5 door alle stress bijna aan onderdoor ging." Kenmerkt dat vrolijke enthousiasme je nog steeds, ook in de keuzes die je maakt? En betekent je betrokkenheid ook nu nog dat je eerder te vaak dan te weinig 'ja' zegt? Of heeft acht jaar extra levenservaring andere inzichten opgeleverd?

Ik hoor wel eens van collega's dat patiënten naar me refereren als 'die dokter die altijd lacht', dus ik geloof van wel ;-). Ik ben in ieder geval een levensgenieter; iets wat ik van thuis uit mee heb gekregen. Datzelfde thuisfront

waarschuwt wel nog steeds vaak: "Siets, neem nou niet te veel hooi op je vork!", dus ik vrees dat ik toe moet geven dat ik 'te vaak ja zeggen' nog niet verleerd ben. Al durf ik wel beter nee te zeggen. Waar ik vroeger angstig was om anderen teleur te stellen door iets niet aan te grijpen, realiseer ik mij nu goed dat ik liever een aantal dingen voor de volle 100% doe dan té veel op een manier waar ik niet tevreden mee ben. Want dat niet tevreden zijn over wat ik doe, dat breekt mij op. Als ik terugkijk op afgelopen jaren heb ik veel mooie dingen gedaan naast mijn studie waar ik trots op ben. Al was het soms druk, ik had het nooit willen missen.

Een zeer belangrijke activiteit in je Beekvliet-tijd was je reis naar Ethiopië met ontwikkelingsorganisatie Edukans met na terugkeer een groot aantal succesvolle acties op school om geld in te zamelen voor het onderwijs in Ethiopië. Hoe kijk je hier nu, jaren later, op terug? En hoe zit het met de toekomst als 'tropenarts zonder grenzen' veel goede dingen te gaan doen in Afrika? Staat die nog overeind, of heeft de tijd het pad verlegd?

Sietske als vijfdeklasser in Ethiopië voor ontwikkelingsorganisatie Edukans, februari 2011

Ik denk nog regelmatig terug aan mijn reis naar Ethiopië en ben heel dankbaar voor het feit dat Beekvliet mij destijds die unieke kans heeft geboden. Ik vraag me bijvoorbeeld vaak af wat er is geworden van mijn buddy, een 16-jarige jongen die er ook van droomde arts te worden, maar zich bewust was van het feit dat dat mogelijk nooit zou lukken. Ik moet wel eerlijk zeggen dat ik het lastig vond dat ik in Ethiopië zelf meer een 'observator' was en pas bij terugkomst echt iets kon ondernemen om, onder andere, de kinderen die ik had ontmoet

Sietske ontleeft een varkenshart in de biologieles, Beekvliet 2011

te helpen. Ik heb veel geleerd van het opzetten van de sponsoracties op Beekvliet en van bijvoorbeeld het geven van presentaties voor grote groepen mensen. Ik denk dat het vrij uniek is dat ik dat op die leeftijd al heb mogen leren en heb kunnen ervaren. Wat mij het meest bijgebleven is van mijn tijd in Ethiopië zelf, is hoe gelukkig de mensen daar konden zijn met nagenoeg niets. Ik kan me herinneren dat ik verbaasd was over de hoeveelheid chagrijnige gezichten op Schiphol nadat we geland waren. We hebben het in Nederland zo goed, en hoewel ik geen heilige ben en

ook vaak genoeg zeur over onzinnige dingen, probeer ik mij bewust te zijn van alles wat ik heb en hier dankbaar voor te zijn. Tijdens mijn studie heb ik trouwens al besloten geen tropenarts te willen worden. Ik hecht veel waarde aan familie en zou mede om die reden niet voor lange tijd naar het buitenland willen verhuizen. Ik hoop later als specialist wel voor kortere perioden naar minder ontwikkelde landen te reizen om daar les te geven en mijn steentje bij te dragen.

Tot slot: nu je Beekvliet alweer een flinke tijd achter je hebt gelaten, kun je goed terugkijken. Wat neem je nog altijd mee uit je Beekvliet-tijd en wat misschien juist absoluut niet?

Allereerst beseft ik door Beekvliet dat het veel waard is je te begeven in een omgeving waar je de kans krijgt om jezelf verder te ontwikkelen; naast Edukans denk ik onder andere aan het Sportfusion-programma in Schotland, Cambridge Engels, het minimentor zijn, alle aangeboden reizen, de debatcursussen en de vele commissies waaraan je als leerling kunt deelnemen. Daarnaast neem ik de betrokkenheid van Beekvliet mee. Hoewel de leraren jaar in jaar uit vele leerlingen zien langskomen, had ik als leerling altijd het gevoel dat ze je persoonlijk kenden en graag in je investeerden. Ik hoop dat later als specialist ook uit te dragen naar bijvoorbeeld consistenten en arts-assistenten. Verder heb ik een aantal heel mooie vriendschappen overgehouden aan mijn Beekvliet-tijd! Kortom, ik kijk met veel plezier terug op mijn middelbareschooltijd en hoop bij de volgende reünie weer veel oude bekenden tegen te komen! ★

I Sonnet Bram van Hulten

De vijver

*De Beekvlietvijver voor een leek,
liet zich nooit door iets verstoren.
Van vogelbeeld tot klokkentoren,
was hij sereen voor wie kort keek.*

*Maar wat er onderwater bleek:
vlak na het eerste ochtendgloren
begon weer het gewoel van voren,
van vis en alg in net-niet-beek.*

*Men zoekt onder zo'n spiegel niets
dan volzaamheid, versufte rust,
omdat het daar van buitenaf op lijkt.*

*En ziet men heel soms toch nog iets,
dan kijkt men netjes van de kust
zoals men door de ramen Beekvliets kijkt.*

Bram van Hulten

Vanwege de verbouwing moet Beekvliet het een tijdje zonder vijver stellen. De rechthoekige bak water met de fontein in het midden is gedempt en zal later vervangen worden door een gloednieuw exemplaar. Het verdwijnen van de vijver maakt zoveel los, dat we hier wel mogen spreken van een Beekvliet-icoon. Een eerbetoon in de vorm van een sonnet lijkt dan ook op zijn plaats. Bij dezen.

I In Memoriam Jac Megens

(*1 februari 1949 † 2 september 2020)

Door Peter van Overbruggen

Op 2 september overleed Jac Megens, oud-leerling van Beekvliet (examenjaar 1967). Jac was een trouw en enthousiast bezoeker van de reünies van zijn examenklas (1967). Bij onze bijeenkomst van twee jaar geleden vertelde hij openhartig over de ziekte die hem getroffen had: dementie. Het zou ook zijn laatste reünie worden. De jaren daarna zijn voor Jac en zijn familie niet gemakkelijk geweest, zoals ook op de kennisgeving van overlijden geschreven stond: Als het leven niet meer gaat zoals gehoopt, dan komt de tijd dat het einde goed is.

Op Beekvliet was Jac een actieve voetballiefhebber en ook daarna is hij dat gebleven. Zijn zus vertelde hoe blij ze was als Jac weer thuiskwam van Beekvliet en hoe erg zij het vond als hij dan na de vakantie weer voor lange tijd weg moest. Kort na zijn eindexamen brandde in 1967 de ouderlijke boerderij af. De vrees bestond dat ook zijn diploma en cijferlijst in vlammen waren opgegaan. Gelukkig kwamen de bescheiden ongeschonden uit de puinhoop tevoorschijn.

Als werknemer en latere directeur van de RABO-bank in Deurne genoot Jac van een actief en rijk sociaal leven, ook als vrijwilliger en bestuurder bij vele verenigingen en instellingen. Voor zijn inzet op diverse terreinen voor de Deurnese gemeenschap ontving hij een koninklijke

onderscheiding. Zijn drie zoons spraken bij zijn afscheid, ook namens Diny, de vrouw van Jac, woorden van trots en liefde.

Bij zijn klasgenoten blijft de herinnering aan een vriendelijke, bescheiden en positief ingestelde persoon. Een van hen verwoordde het zo: "We gaan een 'fijne mens' missen."

I In Memoriam Dick van Schaik

(*16 juni 1954 † 4 augustus 2020)

Door Peter van Overbruggen

Op 4 augustus is oud-leerling en NMI-lid Dick van Schaik, op 66-jarige leeftijd in Amsterdam overleden. Dick werd als vierde in een boerengezin van vijf kinderen geboren in De Meern. Op de lagere school in De Meern kwam een Witte Pater studenten werven voor zijn seminarie. Er werden plaatjes getoond van stoere paters die door de jungle crossten op een motor. Nou, zo'n spannend bestaan als missionaris, dat wilde Dick wel. Dus begon hij op het internaat van het kleinseminarie in Sterksel. Medio jaren 60 werd dat seminarie gesloten en vertrok ongeveer een tiental leerlingen en ook een enkele docent van daar naar Beekvliet. Dick was een van hen. Hij stond bekend als een rustige leerling. Zelf sprak Dick later met waardering over zijn inspirerende leraren en vriendelijke jongens met wie hij een studieruimte deelde. Een van die docenten was zijn leraar Nederlands, Harrie Kapteijns. Deze zag Dicks schrijf-

Dick van Schaik alias Koos Kneus

en dichttalent en stimuleerde hem zijn gedichten naar een tijdschrift op te sturen. Op dat moment kwam het er niet van, maar pas na zijn Beekvliettijd, zou hij – in Amsterdam - zijn gedichten op podia voordragen en zat hij in de dichters-workshop-groep rond Simon Vinkenoog. In 1972 deed Dick zijn eindexamen op Beekvliet.

Er kwam voor Dick geen vervolg van een missionaris- of priesteropleiding, maar hij koos een andere missie. Na zijn studie HEAO en vervolgens kinderpsychologie aan de VU begon Dick eind jaren tachtig met een draagbare poppenkast en een gettoblaster in het Vondelpark voor kinderen voorstellingen te geven. Hij werd een bekende Amsterdammer die kinderen met hun ouders uit heel Noord-Holland naar zijn optredens trok. Onder de artiestennaam Koos Kneus had hij jarenlang full time een succesvol poppentheater, dat hij samen met zijn vrouw Ida runde. In de meer dan dertig jaar dat hij poppenspeler was, heeft hij maar één keer verzuimd: op de dag in 1998 waarop zoon Frans werd geboren. De hoofdstad moet een kleurrijke en geliefde artiest missen. Hij laat zijn vrouw Ina, dochter Anne-Rieke en zoon Frans achter.

100e sterfdag beroemde oud-leerling

Biografie en tentoonstelling over kunstschilder Charles Grips

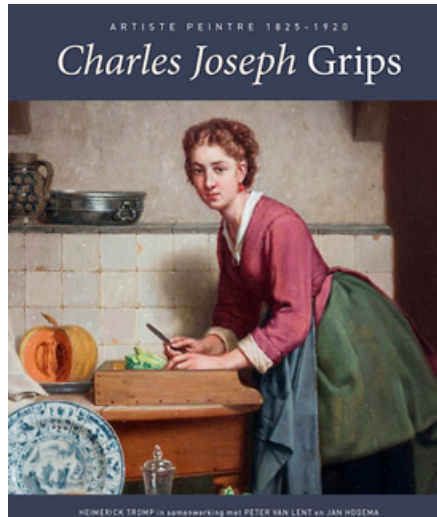
Je komt ze overal tegen, soms heel onverwachts, op een onvermoede plek of vanuit een ver verleden: oud-leerlingen van Beekvliet. Kunstenaar Charles Joseph Grips (1825-1920) is zo iemand.

Door Peter van Overbruggen

In het najaar van 2020 organiseerde het Vughts Museum in de prachtig geconserveerde Petruskerk te Vught een overzichtstentoonstelling van deze, mij onbekende maar in zijn tijd vermaarde kunstenaar. Ik was onder de indruk van zijn werk én van zijn bijzondere biografie. Charles overleed honderd jaar geleden in Vught, reden voor een kort durende expositie in de Petruskerk, mede geïnitieerd en georganiseerd door Henk Smeets. Hij is ook oud-leerling van Beekvliet en in belangrijke mate medeverantwoordelijk voor het behoud van de monumentale kerk uit 1884 van de bekende architect Carl Weber. En juist in dit gebouw zien we het 'magnum opus' van Grips: fenomenale religieuze schilderstukken, die hij als een slotstuk van zijn grootse carrière voor de Petruskerk maakte.

Drie jaar Beekvliet

Grips werd in 1825 in Grave geboren. Zoals gebruikelijk in kinderrijke katholieke gezinnen, ging een van de

zonen een priesteropleiding volgen. Charles deed dat op kleinseminarie Beekvliet, van 1842 tot 1845, onder het bewind van regent J.H. Smits. Het is een periode waarin studenten toestromen en Beekvliet wordt uitgebreid. Zo ziet Charles ook het pas gebouwde en beeldbepalende Beekvlietorentje (1840). Interessant detail uit het reglement van die dagen: roken was voor de studenten om de 14 dagen toegestaan!

Internationaal gevierd talent

Maar na drie jaar Beekvliet houdt onze Charles het voor gezien. Mij is niet bekend of tekenlessen al in het

schoolcurriculum voorkwamen. Maar in elk geval gaf hij liever gevolg aan zijn artistieke talent dan aan zijn roeping. Hij gaat schilderlessen volgen bij Jan Hendrik Grootveld in Ravenstein en daarna zelfs aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Notabene aan dezelfde opleiding waar ook Vincent van Gogh na zijn definitieve vertrek uit Nederland (Nuene) in 1885 enige tijd lessen zou gaan nemen. Vanaf 1850 is Grips als volwaardig kunstenaar in Grave gevestigd, waar hij huiselijke interieurtjes schildert die gretig aftrek vinden bij Engelse, Amerikaanse en Franse kopers. Het zijn genrestukken in de stijl van de 17e-eeuwse Pieter de Hoogh, met gedetailleerd weergegeven huiselijke voorwerpen en vaak een vrouwenfiguur aan het werk. Door dit succes aangespoord, gaat hij in 1868 naar Brussel, waar hij voortvarend een internationale markt bedient.

Terug naar Nederland

Maar de recessie in de kunsthandel voert hem in 1880 terug naar Nederland, in

Vught. Vlakbij de Petruskerk bouwt hij een monumentaal pand, waar hij op de bovenverdieping zijn atelier heeft. Als hij de prestigieuze opdracht verwerft voor de schilderijen in de pas gebouwde Petruskerk, zullen zijn kolossale doeken via een extra groot raam vanuit zijn huis een definitieve plek krijgen in de vele nissen en vensterbogen van dit godshuis. In deze nu multifunctionele ruimte zijn de kleurrijke werken van deze 'grote zoon van Beekvliet' nog steeds te bewonderen. En als artistieke stamvader droeg hij zijn grote talent over op drie generaties Vughtse kunstenaars. ★

Linksonder: Charles Grips

Linksboven: Boekomslag

Hierboven: uitreiking Pieter van Vollenhoven-prijs (2016) aan Henk Smeets (midden) voor het redden en herbesteden van de Petruskerk in Vught.

Links: interieur Petruskerk met wandschilderingen van Grips.

Alcohol en roken

De Krans, 1970. Vlnr: Piet Verra (ot), Ad Smits (wi), Norbert Smulders (ne), Jan van Miert (wi).

Wijkelders & gecommitteerden

Onder het monumentale hoofdgebouw bevindt zich een kelder, destijds onderverdeeld in dertig vakken. Elke priester had zo'n vak ingericht met wijnrekken voor vierhonderd flessen. Zo bouwde iedere priester zijn eigen wijnkeldertje op, voor direct gebruik of voor als ze pastoor zouden worden. Aan het begin van elk schooljaar kwam een drietal 'klerikaal gerichte' wijnhandels op bezoek: Van Iersel uit Waspik, Boex uit Eindhoven en Verlinden uit Den Bosch. Zo konden de heren zich 's avonds laten informeren, zelf proeven en bestellen om de wijnvoorraad aan te vullen. Ook om andere redenen had Beekvliet een wijnkelder nodig. Eindexamens moesten worden afgelegd onder toezicht van een drietal gecommitteerden, die dan overnachtten bij hotel 'De Drie Zwaantjes'. De schoolleiding van Beekvliet vond echter dat het seminarie een betere ambiance had te bieden,

dus zei men tegen de gecommitteerden: "Slapen moeten jullie wel bij de Zwaantjes, maar kom maar onmiddellijk bij ons hier ontbijten, hier dineren, en ja, de avond moet ook genoeglijk zijn." Van der Borgh: "De gecommitteerden werden ongelukkig in de watten gelegd om te zorgen dat ze niet al te streng waren. De examenweek werd dan afgesloten met een feestelijk diner. Het hoorde erbij dat ze goed werden verwend, het was erg bourgondisch."

1990. Toen kon dat nog. Bierreclame voor brugpiepers!

Alcohol uitgebannen

De attitude tot alcoholconsumptie onderging een vergelijkbaar lot als de tolerantie ten opzichte van roken. Begin twintigste eeuw stond bier dagelijks op het menu van seminaristen. Bier werd bacteriologisch gezien betrouwbaarder geacht dan drinkwater en de nadelen van alcohol werden nog niet onderkend. In 1913 werden de schuimkragen op tafel toch vervangen door theepotten. De heren-professoren bleven gewoontegetrouw nippen aan wijnglazen en bouwden hun wijnkeldertjes verder uit. Geheel in Beekvliets feesttraditie had men talloze aanleidingen om alcoholische dranken te nuttigen. Priesterjubilea, kerkelijke feest- en heiligendagen, hoog bezoek en overige bijzondere gelegenheden werden met beide handen aangegrepen. Ook op periodieke bijeenkomsten (Krans), verjaardagen (Est) en zelfs tijdens vergaderingen en doorde-weekse discussierondjes klokte de clerus

graag een glaasje weg, geregeld tot diep in de nacht. Het vanaf 1955 groeiende corps lekendocenten haakte naadloos aan.

Met de ondergang van het seminarie/internaat rond 1970 kwam er enigszins de klad in: dagelijks naborrelen op een priesterkamer behoorde tot het verleden, lekenleraren gingen 's avonds naar huis. Ook tijdens vergaderingen raakte alcohol geleidelijk uit de gratie, maar na een overleg werd er nog wel een glaasje gedronken.

Op schoolfeestjes bleef het nog lange tijd een gewaardeerd vocht voor leraren en leerlingen van de (iets) hogere klassen.

De teksten uit dit en het volgende artikel zijn van Cees ter Stege. Samenstelling: Marc Heymans. Bron: Jubileumboek Beekvliet 200 jaar.

Roken onder vuur

De normen en waarden rond roken zijn in de loop der jaren enorm veranderd en vooral aangescherpt. Tot in de jaren '60 vorige eeuw mochten leerlingen in de klas (maar niet tijdens lesuren) roken. Nu zou een rel ontstaan als een docent een rokertje voor de klas op zou steken. Met uitzondering van de leerlingen van de eerste klas was roken voor alle seminaristen toegestaan. Sommigen zeggen dat het zelfs gestimuleerd

werd. Het gaf surveillanten een gewild en effectief wapen in handen om bij vermeend wangedrag te straffen met een rookverbod.

Tot in de jaren '70 van de vorige eeuw pafte de Beekvlietpopulatie er stevig op los. Aanvankelijk vooral pijp en sigaren, later ook shag en sigaretten. Sjekkie's waren in de zeventiger jaren populair, daarna nam het aandeel sigaretten toe. Sinds de verhuizing van Beekvliet in 1978 naar de nieuwe school 'aan de overkant' mocht door leerlingen binnen niet meer gerookt worden, uitgezonderd in de 'huiskamer' voor de hoogste klassen. Docenten staken er in de klas soms nog wel eentje op. Uiteindelijk maakten ontmoedigingsbeleid en wetgeving daar een einde aan en werd de rook geleidelijk

1965. Rokende leerlingen in de grote rik

verdreven naar aparte zones. Rokende leerlingen op het schoolplein raakten eveneens in het defensief en kregen nog hooguit enkele vierkante meters ter beschikking op een gedoogzone, maar ook dat behoort nu tot een mistig verleden. Beekvliet is nu een rookvrije school.

Seminarie Beekvliet, St-Michiëlgestel, trap in centrale hal

Aromatische automaat

Ad Smits was docent wiskunde en bovendien priester. In die laatste functie gaf hij de armen van geest en wilskracht een van de sacramenten en haalde nog wat centen binnen voor de missie: een sigaretten- en shagautomaat. Links achter de trap de automaten. Foto 1971.

Beekvliet in het groen

De Duitse Tuin in 1969. Wat nu het Duitse Bos heet, werd in juni 1934 als wandelpark voor de leerlingen van de retorica (6e klas) aangelegd, bij het zilveren priesterfeest van de regent F. Goijaerts. In de tijd dat Beekvliet gijzelaarskamp was, hebben de Duitsers het door gijzelaars (waarschijnlijk de gevangene verzetsstrijders, de häftlingen) laten aanplanten met bomen. Deze tuin in de Duitse land-schapsstijl werd na de oorlog de Duitse tuin genoemd.

De naam Duitse Bos is ontstaan in het begin van de 80-er jaren toen de gemeente het nieuwe bestemmingsplan ontwikkelde voor Beekvliet. De ambtenarij had de klok wel horen luiden, maar wist niet waar de klepel hing. Foto collectie Robert van Erp.

Ca. 1965. Tuinclub 'Flora' in actie in de Kastanjelaan. Foto door Piet Bakermans

Schilderij van de 'herberg' waarin Jan van den Broek woonde. Deze herberg stond tegenover het hoofdgebouw en diende tevens als ontvangstruimte voor bezoekers van Beekvliet. Opzij van het huis staat een voederbak voor paarden. Met het hondenkarretje werden kleine goederen zoals melkbussen vervoerd. Schilderij uit familiearchief. Foto Heemkundevereniging, Thijs Braam.

De 85-jarige tuinman Jan van den Broek poseert in augustus 1981 bij de eik die in 1915 als gedenkboom ter ere van het honderdjarig bestaan van Beekvliet was geplant. Hij haalde de eik destijds zelf met een hondenkarretje op in Esch. De eik is later verplaatst ten behoeve van huizenbouw. Bron: familiearchief van Van den Broek

1951 Hertenkamp. Prefect Toon van Eindhoven had een schietvergunning en het teveel aan reeën was voor de stoofpot (net als de duiven).

I Personalia

GEBOREN

Op 10 oktober is Jurre geboren, zoon van Paul Groenendaal en Lisa van Weert (beiden 2008), en broertje van Mick.

OVERLEDEN

Op 4 augustus overleed op 66-jarige leeftijd Dick van Schaik (1972). Dick was in Amsterdam zeer bekend als poppenspeler, onder de artiestennaam Koos Kneus. Op 2 september is Jac Megens (1967) op 71-jarige leeftijd overleden. Van beiden staat een In Memoriam op de pagina's 40 en 41.

PRIJZEN

EN ONDERSCHIEDINGEN
Begin november ontving Camiel Boon (1998), hoogleraar bij de afdeling Oogheelkunde van het LUMC en het AMC, een VIDI-beurs van ruim 800.000 euro van wetenschapsfinancier NWO. Het geld gaat gebruikt worden om onderzoek te doen naar een erfelijke oogziekte (X-gebonden juveniele retinoschisis (XLR5)) die blindheid kan veroorzaken bij kinderen en waarvoor momenteel nog geen behandeling bestaat.

Dit najaar was Roxane van Iperen (1995) met haar veelgeprezen boek 't Hooge Nest' genomineerd voor de NS Publieksprijs 2020. Roxane was op 25 november voor een Studium Generale-lezing aan de leerlingen van klas 5 op Beekvliet. Zie 'Beekvliet bij de Tijd' op pagina 7.

VERSCHEENEN

In juni 2020 verscheen Nachtmisseries, het eerste kinderboek van Meester Cliff, pseudoniem van Cliff de Rouw (2005). Cliff is leraar in het basisonderwijs en schrijver. In Nachtmisseries, een boek voor 10- tot 14-jarigen, moet hoofdpersoon Julian 's nachts in zijn dromen diverse missies vervullen die gerelateerd blijken te zijn aan wat hij overdag meemaakt. Op diverse plaatsen kreeg het boek goede recensies van zowel kinderen als volwassenen.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van *Tempora Nostra* (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2021. De kopij daarvoor dient **vóór 1 maart 2021** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Femke Hellings (1997) (Column), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 800

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef niet alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

